PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. P. ROMÎNĂ

Nr. 2 (97) IAN. 1963 — Anul VI (XVI)

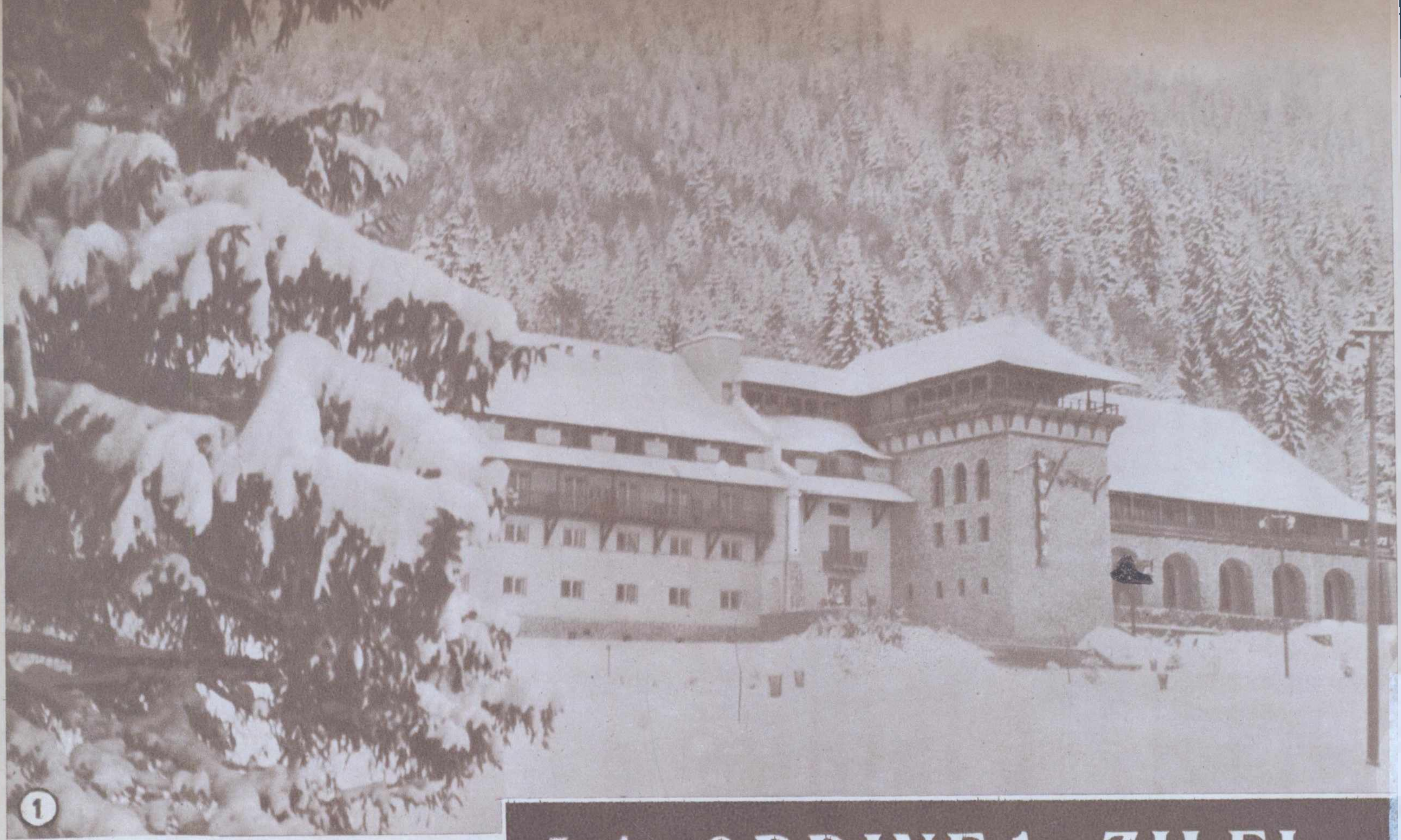

DINAMO A FĂCUT UN PAS HOTĂRÎTOR SPRE SEMIFINALA C.C.E.

Să-l oprească pe Costache II. Aceasta este unica dorință a handbaliștilor iugoslavi Dekaris și Malici (în alb). Dar nu a mai fost timp. Dinamovistul va înscrie un nou gol sub privirile satisfăcute ale colegului său de echipă, Moser (ultimul din stînga). Primul meci din cadrul sferturilor de finală ale C.C.E. a dat cîștig de cauză reprezentanților noștri: Dinamo București — H.C. Zagreb 22—8! Scorul acesta sever credem că nu mai lasă nici o speranță de calificare sportivilor iugoslavi.

În pagina a IV-a puteți citi reportajul despre succesul handbalistelor de la Rapid în aceeași întrecere europeană.

Foto: V. BAGEAC

LA ORDINEA ZILEI

De vreo cîțiva ani încoace, Poiana era cu regularitate ocolită de nămeți. Cînd ți-era lumea mai dragă, iar concurenții umpleau cu inimitabila și simpatica lor larmă potecile de la și spre teleferic și pîrtii, smocurile de iarbă pigmentau neplăcut pîrtiile. Acum însă, satisfacție generală: a nins într-una cîteva zile și numai pesimiștii întrevăd printre troiene coaste dezgolite. E adevărat însă, ninsoarea a început tîrziu, în ajunul cupei Postăvarul, și a redus simțitor programul. Cu toate acestea, Hotelul Sport (foto 1) *ne-a apărut la fel de primitor, poate mai mult chiar, ca deobicei.*

Să mergem mai întîi la fondiști, „Zatopecii zăpezii". I-am cam neglijat în ultimii ani. Ei spun chiar că i-am ...ignorat. De data asta nu-i mai trecem cu vederea și vi-i putem prezenta pe cei mai buni din țară: Elena Zangor-Tom (foto 2) *și Petre Dinu* (foto 3). *Este, totuși, o deosebire între ei din acest punct de vedere. În timp ce Elena Tom e o lideră autoritară a fondistelor, Petre Dinu se detașează doar cu puțin din „plutonul" celorlalți membri ai lotului. Vilmoș György, Gheorghe Bădescu, Stelian Drăguș, Gheorghe Cincu și Ion Rășină mențin permanent un echilibru îmbucurător între ei și primul clasat dintre romîni în această cupă Postăvarul. Dar, de ce dintre romîni? Pentru că Poiana a avut ca oaspeți zilele trecute și pe cei mai buni biatloniști din R.D. Germană* (în foto 4, *împreună cu antrenorii lor*), *iar D. Ritter a și cucerit cupa, care a avut numai de cîștigat de pe urma participării oaspeților și din faptul că s-a plecat pe perechi. Clasamentul a fost oarecum paradoxal: primul clasat dintre ai noștri, Dinu, a fost singurul care nu și-a învins... adversarul direct!*

*Dar fotografia 4 mai redă un chip de oaspete, care n-a fost încă pomenit: Harry Glass, renumitul săritor din R.D. Germană. Accidentat grav înainte de Jocurile Olimpice de la Squaw Valley din 1960, el a renunțat la activitatea competițională și i s-a dedicat acum celei de antrenor. El se ocupă actualmente de pregătirea săritorilor noștri și de aceea a antrenorilor lor. Am avut chiar ocazia de a-l surprinde făcînd un exercițiu specific în timp ce urmărea întrecerea fondiștilor ca să se încălzească (*foto 5*). La —18 grade nu-i de glumit!*

*„Veni, vidi..." și atît. „Vici" = Elena Tom și D. Ritter! Haidem, acum așa-dar, sus în Kantzer, la slalom, să-i vedem și pe alpini. Dorința ne-am îndeplinit-o doar în parte: de urcat am urcat, dar de văzut, nu prea am văzut. Mai mult i-am bănuit! Nici aparatele de fotografiat n-au fost avantajate, ba chiar dimpotrivă (se și vede...). Cel „mare" (cu film lat) a... înghețat, efectiv, iar cel mic a „lucrat" cu ce viteză de expunere a vrut! (Ce lipsă de disciplină...). Dar nici sportivii n-au văzut prea bine... porțile. Ochelarii au încurcat mai mult decît au ajutat, iar emoția și dorința de a-i învinge pe marii favoriți, Ilona Micloș și Cornel Tăbăraș, au micșorat mult siguranța în cursă. Gheorghe Bălan (*foto 6*) a trebuit să se mulțumească iarăși cu locul 2. Mai norocoasă a fost Magdalena Bîră (*foto 7*), care a cîștigat, deși neantrenată. Norocul a constat în greșeala Ilonei Micloș (*foto 8*), care a căzut în manșa a doua și a pierdut mult timp. A obținut în schimb un mare și frumos...hematom la gamba piciorului drept: de data asta, spre deosebire de concursul de deschidere de la Predeal, bețele de slalom erau bine fixate!*

*... Și, puțin după prînz, duminică, unul cîte unul, sau în grupuri, concurenți, arbitri sau simpli îndrăgostiți de munte se îndreaptă spre casă (*foto 9*)...*

Text: **G. RUSSU ȘIRIANU**
Foto: **P. ROMOȘAN**

ŞI ACUM, ÎN SEMIFINALĂ

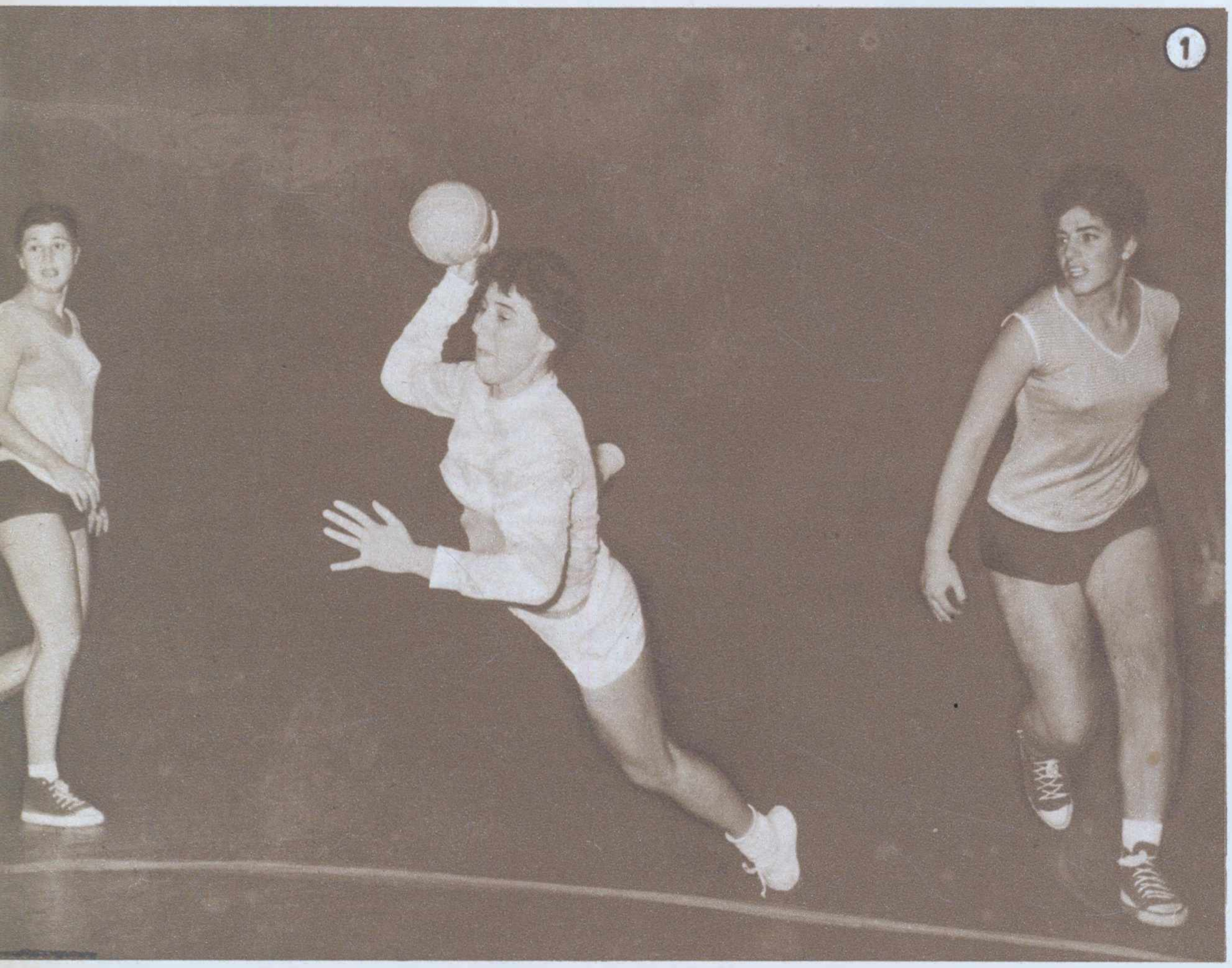
Handbalul romînesc confirmă încă o dată pe plan internaţional marea sa valoare. Ne referim în rîndurile de faţă la evoluţiile sportivelor de la Rapid Bucureşti în întrecerile din cadrul Cupei campionilor europeni.

Eliminînd din competiţie, în cadrul sferturilor de finală ale C.C.E., redutabila formaţie Lokomotiv din Zagreb, echipa Anei Boţan şi-a scurtat considerabil drumul spre trofeul atît de mult dorit.

Aşadar, fetele de la Rapid Bucureşti vor evolua acum în semifinale. Fără îndoială, şansele campioanelor noastre de a cuceri primul loc în această importantă întrecere handbalistică europeană crescuseră considerabil încă după meciul disputat la Bucureşti în compania iugoslavelor. Deşi învinse, acestea din urmă au arătat la Bucureşti şi mai ales la Zagreb că handbalul din ţara vecină a făcut progrese considerabile, sportivele iugoslave fiind adversare din ce în ce mai dificile.

În ceea ce le priveşte pe handbalistele noastre ne-am obişnuit să le privim jocul cu o exigenţă deosebită. Sîntem, credem, îndreptăţiţi la aceasta, dacă ţinem seama mai ales de faptul că multe dintre ele sînt componente ale echipei care anul trecut a cucerit titlul de campioană a lumii. De aceea le reproşăm „căderile" inadmisibile manifestate îndeosebi la Bucureşti, în ambele reprize, cînd handbalistele din Zagreb au reuşit să reducă din handicap. Acest lucru s-a datorat îndeosebi slăbiciunilor manifestate de rapidiste în organizarea apărării.

Ţinînd seama de faptul că meciurile următoare au o miză din ce în ce mai mare, le recomandăm fetelor noastre să privească cu seriozitate sporită fiecare întîlnire, să lupte cu dîrzenie pentru fiecare minge în tot timpul partidei. Numai în felul acesta se vor putea obţine victoriile care, sperăm, vor aduce în vitrina clubului Rapid Cupa campioanelor europene la handbal.

ÎN FOTOGRAFII:

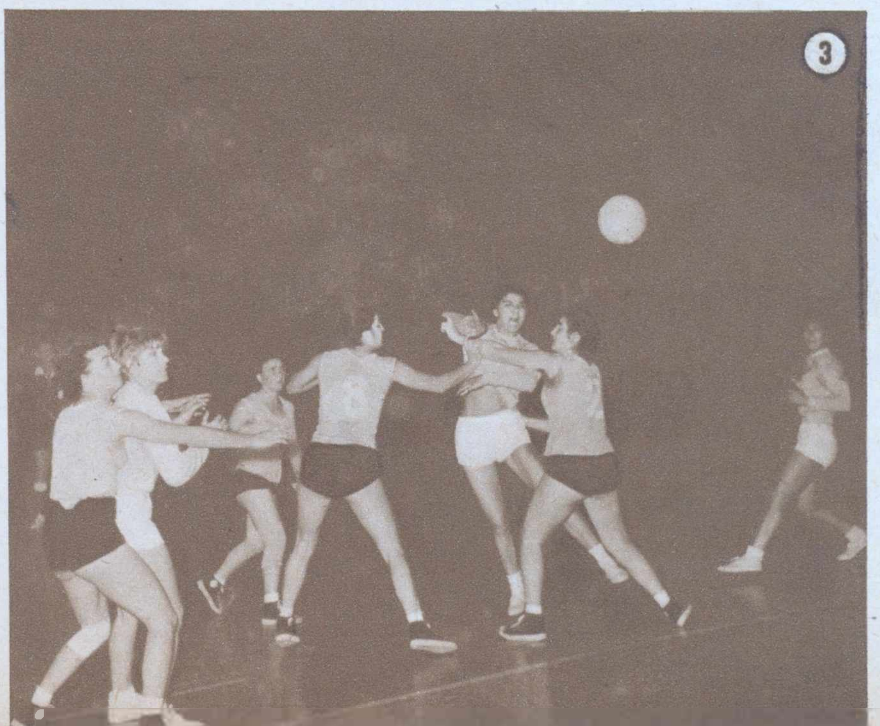
① Antoaneta Oţelea a găsit un culoar liber şi a înscris nestingherită, sub privirile pline de regret ale celor două jucătoare iugoslave.

② Gol! Portarul echipei Lokomotiv Zagreb a uitat parcă de poartă şi se apără de şutul năpraznic al Mariei Constantinescu.

③ Învălmăşeală la semicercul iugoslavelor. Antoaneta Oţelea trage la poartă peste apărare. Toate imaginile sînt luate la meciul disputat la Bucureşti între Rapid şi Lokomotiv Zagreb (13–8).

Foto: V. BAGEAC

Spartachiada

Pe întreg cuprinsul ţării, Spartachiada de iarnă a mobilizat la întreceri sportive sute de mii de tineri. Fie că se întrec la şah, la gimnastică, la tenis de masă, la trîntă sau la celelalte discipline incluse în regulamentul de desfăşurare al popularei competiţii, disputele sînt deosebit de dîrze. Fiecare participant doreşte să obţină un loc cît mai bun, dacă nu chiar pe cel dintîi.

În toiul unor astfel de întreceri i-am găsit nu de mult şi pe membrii asociaţiei sportive de la Academia Militară. Tinerii ofiţeri îşi disputau primele locuri la diversele discipline din cadrul Spartachiadei de iarnă.

La ediţia din anul acesta — ne-a spus tov. locotenent colonel Nicolae Farcaş, şeful catedrei de educaţie fizică — *au pornit în întrecerile Spartachiadei peste 500 de membri ai asociaţiei noastre sportive. Disputele mi se par de data aceasta mai dîrze. Urmărim de exemplu cu mare interes întrecerile la şah. Partidele maiorului Vasile Pălăceanu şi cele ale locotenentului major Ernest Murway — campionul de anul trecut al asociaţiei, ne pasionează pe toţi. Ei sînt favoriţii Spartachiadei la şah. Ce-i drept, favoriţi sînt la toate întrecerile, dar, aşa cum se întîmplă de multe ori în sport, şi la noi surprizele nu sînt rare.*

Vă redăm în fotografiile alăturate cîteva aspecte din întrecerile membrilor asociaţiei sportive Academia Militară în cadrul Spartachiadei de iarnă.

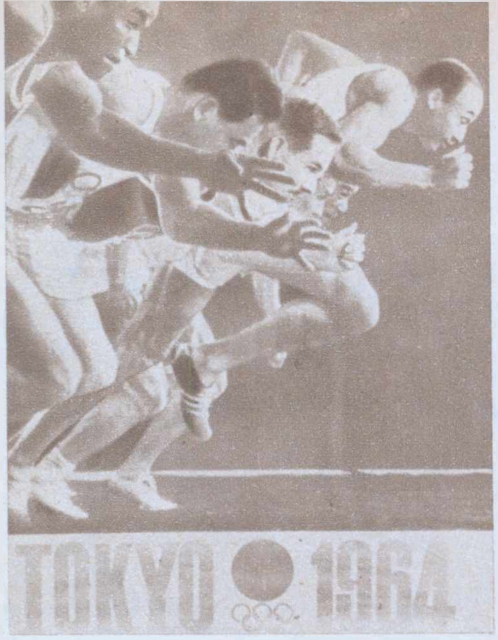
FOTO 1: După cum se poate vedea, pentru gimnastică toţi concurenţii s-au pregătit bine.

FOTO 2: La paralele, căpitanul Constantin Canef.

FOTO 3: Cine va învinge la trîntă? Locotenent colonelul Constantin Condurat (dreapta) sau căpitanul Alexandru Mitran?

FOTO 4: Şi la tenis de masă întrecerile sînt pasionante.

Foto: P. ROMOŞAN

BULETIN OLIMPIC 1963 (2)

Al doilea buletin olimpic al revistei SPORT 1963 este consacrat tot atletismului. De astă dată, în pagina noastră olimpică apare un bărbat, mai exact, cel mai bun atlet romîn al anului 1962. Şi, pentru că atletul în cauză i-a depăşit cu mult pe toţi adversarii săi de pe pistă, uşurîndu-ne selecţia, vi-l recomandăm cu căldură. Este vorba de...

ZOLTAN VAMOŞ

După ce la Roma Vamoş s-a clasat mai mult decît onorabil în cea mai rapidă cursă de 1.500 m din istoria atletismului, multiplul nostru campion şi recordman a cucerit o frumoasă medalie de argint europeană în a treia cursă de 3.000 m obstacole pe care a alergat-o vreodată.

Performanţa lui Vamoş demonstrează o clasă certă. După o pregătire intensă, dar fără un obiectiv absolut precis de-a lungul anului trecut, Vamoş şi-a semănat pe drum adversarii, la 11 septembrie, în meciul Romînia — Bulgaria (8 : 41,2) şi a devenit peste noapte unul dintre partanţii cursei cu obstacole de la Belgrad unde, trecînd peste handicapul insuficientei sale pregătiri speciale, a cucerit medalia de argint cu un timp valoros: 8:37,6.

Ce putem aştepta de la Vamoş? Dacă întrebarea vi se pare prematură, vă rog să reţineţi că, deşi mai sînt peste 600 de zile pînă la Tokio, Vamoş a început lucrul. Iar dacă mai adăugăm girul seriozităţii campionului nostru, putem discuta liber.

Proiectele lui Vamoş sînt următoarele: 8,33 minute în acest an şi 8,30 „curat" în anul olimpic. Această ultimă cifră a fost aleasă nu pentru că întrece cu 2 zecimi recordul mondial al lui Krsziszkowiak, ci pentru că reprezintă o platformă olimpică serioasă, reală şi (de ce n-am spune-o?) vincibilă.

Ce face Vamoş pentru a se roda în vederea cursei celor 35 de şocuri? Pentru că, nu-i un secret faptul că e o mare diferenţă între alergarea mai mult sau mai puţin fluentă de pe pista plată şi ritmica nouă a obstacolelor.

Vamoş lucrează. Pentru tempo şi, în egală măsură, pentru perfecţionarea tehnicii trecerii obstacolelor, prin dezvoltarea mobilităţii articulare şi însuşirea tehnicii speciale. Iar handicapul anului trecut (tehnica) poate fi lichidat, pentru că Vamoş e un atlet complet. (Nu orice performer al gropii cu apă este în stare să sară 6 metri în lungime). În afară de asta, Vamoş e hotărît să se obişnuiască cu tempoul alergării de obstacole şi să intre în ritmul intervalelor dintre obstacole.

În programul competiţional al anului 1963 vor figura cam o dată la trei săptămîni curse de 800, 1.500, 3.000 plat şi chiar 5.000 m cu parteneri de valoare. Aceste distanţe trebuie să-l solicite pe campionul nostru, care în alergarea de tempo este superior adversarilor săi de 3.000 m obstacole. Nici unul din aşii acestei probe (Krsziszkowiak, Roelants, Sokolov, Konov, Buhl etc.) nu este creditat cu un „sub 3,41" pe 1.500. În program sînt prevăzute 2—3 curse de 3.000 obstacole.

În sezonul 1963 Vamoş vizează două vîrfuri de formă sportivă. Primul: sfîrşitul lui iulie — începutul lui august (întîlnirea Balcani—Scandinavia de la Helsinki şi campionatul republican) şi al doilea — începutul lunii octombrie (R.P.R. — R.D.G. la Bucureşti şi concursul preolimpic din ziua de 13 octombrie de la Tokio). Bineînţeles că al doilea vîrf este şi cel mai înalt, pentru că e plasat exact cu un an înaintea Jocurilor Olimpice iar această maşină umană care e alergătorul de demi-fond şi de fond trebuie să se înscrie cu precizie în graficul cronologic al întrecerii.

Acestea sînt planurile lui Vamoş pentru anul care a început. Nu ne îndoim că dîrzenia şi perseverenţa valorosului nostru atlet îşi vor spune cuvîntul, punînd o temelie sigură succesului aşteptat la Tokio.

IOAN CHIRILĂ

INTERVIU PUGILISTIC

Anul 1962 a fost un an bun ›entru boxerii noştri. Ei au îştigat majoritatea întîl-ırilor internaţionale pe care e-au susţinut, impunîndu-se ›e ringurile europene. În egătură cu aceste succese şi n întîlnirile viitoare ale ›ugiliştilor noştri i-am luat ın interviu tovarăşului Ma-in Nicolae, secretarul gene-al al Federaţiei Romîne de 3ox.

— Pe care dintre victoriile nternaţionale obţinute de ›oxerii noştri în 1962 le con-ideraţi mai importante?

— Personal, consider că ›oate victoriile sînt impor-:ante. Ele oglindesc buna ›regătire a boxerilor noştri. Totuşi, dacă mă puneţi în ituaţia să aleg, apreciez cel mai mult victoria asupra eprezentativei Varşoviei şi n special pe cea obţinută la Belgrad în faţa primei re-prezentative iugoslave. Ţin ă amintesc că în ultimii 14 ani boxerii iugoslavi nu u suferit nici o înfrîngere acasă. Probabil că iubitorii sportului cu mănuşi care au asistat în 1958 la partida Ro-mînia — Iugoslavia dispu-tată pe stadionul Republicii îşi mai amintesc cît de greu am obţinut noi acel 10—10. Şi aveam atunci o echipă din care n-au lipsit Mircea Do-brescu, Constantin Gheor-ghiu, Constantin Dumitrescu Gheorghe Negrea. Iată de ce consider victoria asu-pra echipei Iugoslaviei ca fiind cel mai mare succes al boxerilor romîni în anul 1962.

— Care au fost boxerii cu cea mai bună şi mai con-stantă comportare în întrece-rile internaţionale din 1962?

— Boxerii noştri care se pregătesc conştiincios şi care-şi subordonează toate plăcerile dorinţei de a ob-ţine performanţe în box reu-şesc sigur acest lucru. Exemple în această privinţă au fost anul trecut Puiu Nicolae, Ion Dinu, Vasile Mariuţan, nu de mult şi ei campioni la alte „îndelet-niciri". Aceştia au terminat sezonul competiţional 1962 neînvinşi, deşi au susţinut nu mai puţin de 24 de me-ciuri, dintre care 8—10 in-ternaţionale. Lor, le mai pot fi adăugaţi Ion Monea şi Mihai Gheorghioni, care au dovedit o formă din ce în ce mai bună, obţinînd vic-torii de prestigiu.

Deşi mă abat de la între-bare, vreau să spun că avem şi altfel de... exemple. Vir-gil Badea (medalie de bronz la Belgrad), Vasile Neagu (campion republican în 1962) şi Ion Ivan (finalist la cam-pionatele anului trecut) au lăsat pregătirea în seama altora, păstrînd numai pre-tenţia de a fi componenţi ai loturilor naţionale. Atît lor, cît şi celorlalţi boxeri va-loroşi pe care îi avem, le amintim că bilete de drum pentru „europenele" de la Moscova şi pentru Jocurile Olimpice de la Tokio vor primi numai acei care vor munci pentru ele, numai acei care le vor merita.

— Ce întîlniri internaţio-nale vor susţine boxerii noş-tri în 1963?

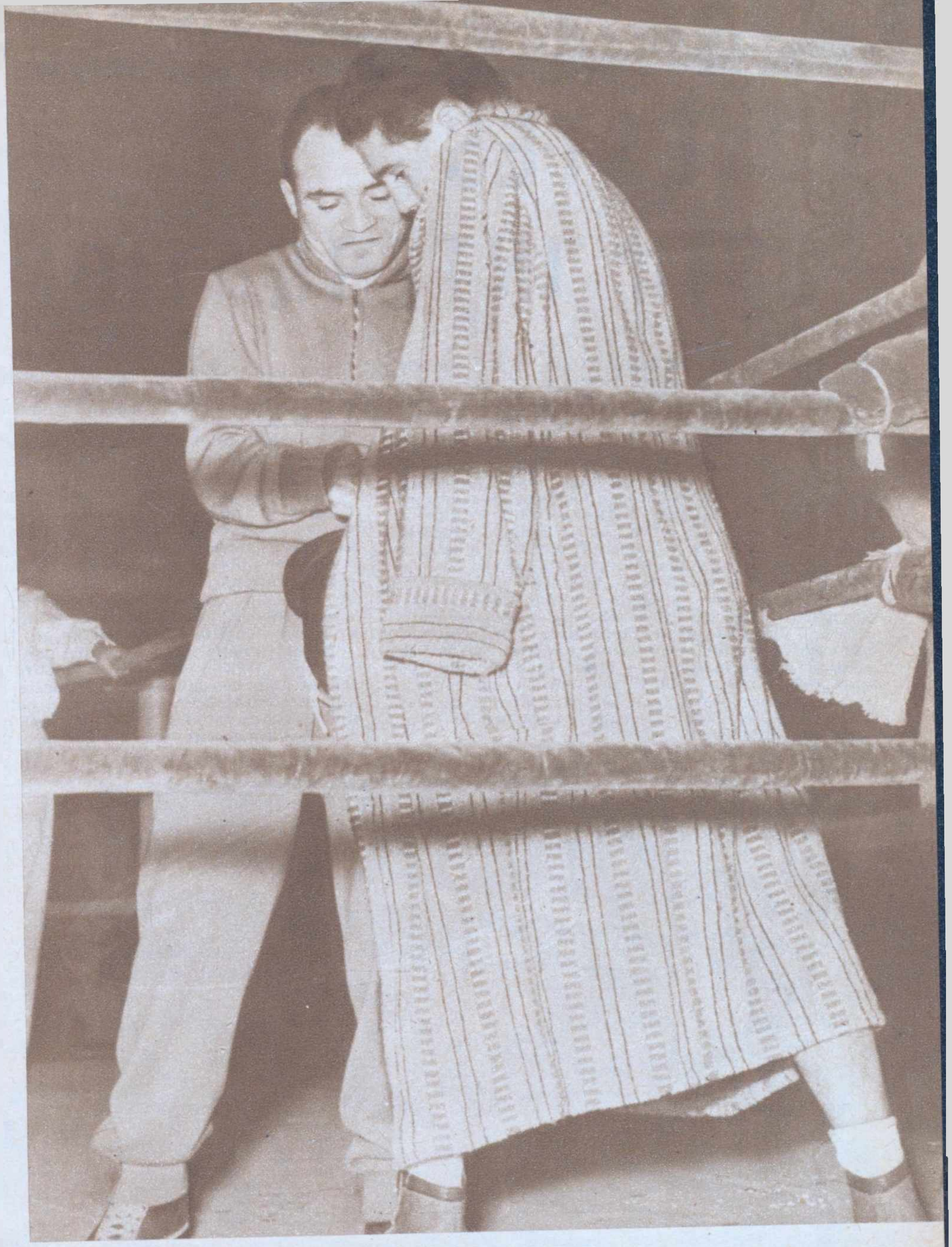
— Fără îndoială că cea mai importantă competiţie internaţională la care vom participa anul acesta este Campionatul european de la Moscova. Între 28 mai şi 10 iunie cei mai buni boxeri din ţara noastră vor lupta pentru cucerirea unor locuri cît mai bune în marea con-fruntare a pugiliştilor euro-peni. Se va vedea atunci care dintre sportivii noştri vor urma exemplul lui Gheorghe Negrea, campion european în 1957.

O altă mare competiţie internaţională la care prima noastră echipă va fi prezentă este Cupa Europei. Aceasta e o întrecere pe echipe care se află la prima ediţie.

Exceptînd aceste două mari competiţii internaţio-nale, Campionatele europene de la Moscova şi Cupa Euro-pei, pe plan internaţional pugiliştii noştri vor mai susţine în 1963 întîlniri in-ter-ţări şi inter-cluburi.

În încheiere, vreau să mai spun că boxul a fost şi ră-mîne un sport individual. Nu vreau să minimalizez importanţa întrecerilor pe echipe, dar consider mult mai valoroase titlurile ob-ţinute în marile competiţii, cum sînt Campionatele eu-ropene şi Jocurile Olimpice. Din acest punct de vedere, nu ne prea putem mîndri. În afară de Nicolae Linca, în 1956 campion olimpic şi Gheorghe Negrea, campion european în 1957, nici un alt boxer romîn nu a mai atins aceste performanţe. Victo-riile pe echipe obţinute anul trecut trebuie consolidate anul acesta la Campionatele europene de la Moscova. Să sperăm că noul an în care am păşit va fi şi un an de noi succese pentru boxerii noştri.

Interviu luat de P. H.

ULTIMELE APLAUZE

Seara zilei de 22 decembrie 1962. Sala Floreasca este arhiplină. Se dispută finala campionatului republican de box pe echipe dintre Steaua şi C.S.O. Craiova. O dată cu echipa boxerilor militari urcă pe ring şi Mircea Dobrescu. Dar în seara aceasta el nu va mai boxa. A venit împreună cu colegii săi de club numai pentru a-şi lua rămas bun de la cei care l-au aplaudat ani în şir.

Mircea Dobrescu a hotărît să abandoneze activitatea sportivă!

Vestea a căzut uluitoare printre spectatori. Nu se aşteptau. Se obişnuiseră cu Mircică. Îl apreciau şi îl iubeau. Îl apreciau pentru conştiinciozitatea cu care se pregătea şi pentru modestia sa. Îl iubeau pentru dîrzenia cu care lupta sub culorile patriei sau ale clubului în întîlnirile internaţionale. În mintea fiecăruia se perindau faze, multe faze în care Mircea fusese formidabil. Dar gîndurile n-au durat mult. Au izbucnit tunete de aplauze. Aplauze dăruite din toată inima.

Dobrescu, în momentul acela desigur cel mai emoţionat om din sală, primeşte felicitări, flori şi cadouri din partea clubului său, în rîndurile căruia a activat timp de 14 ani. Vechiul lui rival Ludovic Ambruş urcă pe ring şi îi transmite felicitările boxerilor dinamovişti. Mircea Dobrescu, modest ca totdeauna, mulţumeşte tuturor. Ar vrea să le spună însă ceva celor din tribune care nu mai contenesc cu aplauzele. Ar vrea să le mulţumească îndeosebi lor. Dar recunoscutul său calm l-a părăsit de data aceasta, lăsîndu-l pradă emoţiilor. Clipind des, el vede ca prin ceaţă spectatorii, iar buzele îi tremură nervos şi nu pot pronunţa cuvinte. Cei prezenţi înţeleg totul şi aplauzele se înteţesc. Mircea îi predă mănuşile de box succesorului său Constantin Ciucă (în fotografie) şi coboară din ring. Nu părăseşte însă colţul echipei militare. Rămîne să-l ajute pe antrenorul Fiat în timpul partidei. Nu te poţi despărţi chiar aşa de uşor de sportul drag.

Poate, peste cîtva timp, fostul boxer Mircea Dobrescu va deveni antrenor şi se va bucura atunci din nou de aplauze. Aplauze dăruite de data aceasta elevilor săi...

PETRE HENŢ

POVESTESC FOŞTII INTERNAŢIONALI

În anul 1915, pe cînd aveam 14 ani, mi s-a împlinit visul copilăriei: am devenit jucător la Chinezul Timişoara. Nu-mi venea să-mi cred ochilor! Teren nivelat, linii albe şi drepte, porţi adevărate şi plasă. Şi o minge adevărată, numărul 5, ca pentru „bărbaţi". Pentru o clipă, gîndurile mi s-au furişat la maidanul meu, la copiii de care m-am despărţit, la mingile noastre de cîrpă. Dar numai pentru o clipă, căci vocea autoritară a „antrenorului" mi-a tăiat ca o foarfecă, neîndurător, firul amintirilor: „Rudolf Wetzer, poftim la vestiar!". Am grăbit pasul şi am intrat. Aici se echipau jucătorii de la a „întîia", cu toţii oameni în vîrstă faţă de anii mei. Am debutat ca inter dreapta în echipa a doua. După cîteva jocuri am trecut la a „întîia B" şi apoi la a „întîia". Tare mult s-a bucurat Rudolf Wetzer-tatăl, strungar la C.F.R., aflînd că Rudolf Wetzer-fiul, ucenic, a ajuns titular în echipa mare. Dar, prin plecarea pe front a lui Pali Schiller, am trecut pe postul acestuia, centru înaintaş. De altfel, lui Pali i-am datorat progresul meu rapid. El m-a îndrumat tot timpul, pentru că antrenorul de care am pomenit mai sus nu era antrenor, ci ispravnic, cum i se spunea în acea vreme responsabilului.

(1) *Rudolf Wetzer (tricou în dungi) a pătruns în careul praghezilor (Ujpest—Sparta Praga 1—1, 1929).*

(2) *Înaintarea echipei Romîniei la meciul cu Franţa (6—3), de la Bucureşti, din anul 1932. De la stînga spre dreapta: Glanzman, Schwartz, Wetzer, Bodola, Covaci.*

Sistemele de joc, schemele tactice ne erau necunoscute. Apoi, nici nu aveam de la cine să le învăţăm. Şi, dacă s-ar fi găsit vreunul, mai mult ne-ar fi încurcat, deoarece noi, jucătorii, eram... „tufă de Veneţia" în cunoştinţe teoretice. Cu toate acestea, aşezării 1—2—3—5 i-am găsit unele variante care anticipau — fără voia noastră — viitorul sistem W.M. Apărarea striga mereu: „interii înapoi, ajutaţi-ne!". Iar noi, înaintarea, strigam: „mijlocaşii după noi!". S-a ajuns, astfel, la ocuparea mijlocului terenului — embrionul „careului magic", pe care aveau să-l creeze englezii, să-l valideze o dată cu apariţia faimosului lor jucător Alec James. Cu alte cuvinte, descoperirea noastră se referea la două vîrfuri de atac, cu interii şi centrul atacant retraşi. Cînd se ivea ocazia trimiteam în „gaură" pe unul din cei doi interi. Pe vremea aceea se juca simplu, pasele erau curgătoare, nimeni nu se hazarda pentru obţinerea victoriei. Abundau driblingurile şi fentele, după specialitatea fiecăruia.

După introducerea profesionismului în Europa Centrală şi-au făcut apariţia şi la noi neguţătorii de fotbalişti. Au luat cu ei cam ce-a fost mai bun, iar celor rămaşi le-au infectat conştiinţa cu microbul „bani".

În anii aceia era o goană nebună, în toată lumea, după centri înaintaşi. Aşa s-a făcut că, într-o bună zi, m-a căutat la Timişoara un emisar al lui Beogradski Sport Klub. Am devenit numărul 9 al lui BSK (1924). Jucam împreună cu Arsenievici, Marjanovici, Tirnanici, Najdanovici, Ifkovici — cu toţii proveniţi din echipele de juniori. Prima mea partidă, alături de aceşti copii, am susţinut-o vizavi de Admira Viena, pe care am spulberat-o: 5—0. De la BSK, m-am înapoiat la Chinezul în anul următor, iar în 1928 m-am transferat la o altă echipă renumită, la FC Ujpest (azi Dozsa). Aici, îi aveam coechipieri, din nou, pe Auer şi Ströck. Tot aici mi-am trecut pe răbojul meu de fotbalist cîştigarea campionatului, a Cupei Europei Centrale şi a Cupei campionilor europeni (1929). A fost o performanţă în toată legea. Drumul către ea nu ni l-au deschis antrenorii, căci antrenori în adevăratul sens al cuvîntului nu existau, ci seriozitatea şi disciplina în pregătire, faptul că noi, jucătorii, ne dăruiam fotbalului pentru că-l iubeam.

Juventus Bucureşti a fost prima echipă care a judecat mai... practic. Cu aceiaşi bani, adică cu primele de joc, a rezolvat dintr-o dată două probleme: centrul înaintaş şi antrenorul, amîndoi în persoana aceluiaşi, a subsemnatului. Nu aveam voie să joc prost. Jucam pentru antrenor. Nu aveam voie să antrenez prost. Îl antrenam şi pe centrul înaintaş. Lui Juventus i-au urmat Ripensia, I.L.S.A. (ambele din Timişoara) şi FC Hyères (localitate lîngă Toulon, pe Coasta de Azur).

În echipa naţională a Romîniei am fost selecţionat de 17 ori (1923—1932). Această cifră realizată de-a lungul unui deceniu pare, azi, foarte mică. Dar, pe atunci, confruntările interţări erau puţine. Am avut, totuşi, marea satisfacţie de a fi participat la turneul de fotbal din cadrul Jocurilor Olimpice de la Paris din 1924, precum şi la prima ediţie a campionatului mondial organizată de Uruguay (Montevideo — 1930).

Din cele 17 meciuri internaţionale în care am evoluat numai pe postul de centru înaintaş, unele mi-au lăsat amintiri plăcute, altele mai puţin plăcute. În 1926, la Istanbul, echipa noastră naţională, cu 10 jucători de la Chinezul, a învins Turcia cu 3—1. Acest meci a avut loc după încheierea turneului nostru în Egipt. În acelaşi an am obţinut victoria şi în confruntarea cu Iugoslavia, la Zagreb, cu scorul de 3—2. O impresie deosebită mi-a făcut-o partida cu Peru, de la Montevideo, în 1930. Am cîştigat cu 3—1, deşi rămăseserăm în 10 jucători, în urma accidentării lui Steiner II. Băieţii noştri au luptat ca nişte lei. Nu exista minge pierdută sau post fix. Toată lumea juca unde era nevoie. A urmat întîlnirea cu Uruguay, o simfonie a dăruirii în fotbal. Păcat însă că, din minutul 20, am rămas iar în 10 oameni. Czako, care l-a înlocuit pe Steiner II, a fost şi el accidentat. Unele greşeli de apărare au făcut ca scorul la pauză să fie 4—0 pentru primii campioni mondiali. La reluare, însă, echipa noastră (Lăpuşneanu — ..., Vogl, Bürger — Eisenbeiser, Robe — Covaci, Deşu, Wetzer, Rafinski, Barbu) s-a redresat, ne mai primind nici un gol. Dar ce folos?

Am văzut multe echipe mari pînă atunci, dar un unsprezece ca al Uruguayului, niciodată. Fundaşul Nasazzi, mijlocaşul Andrade, centrii înaintaşi Petrone (J.O. Paris, 1924), Anselmo (C.M., 1930, Uruguay-Romînia) şi Castro (C.M., 1930, Uruguay-Argentina 4—2, finala) ar avea loc şi azi în cea mai bună echipă a globului. Cel mai mult mi-a plăcut Anselmo. Acest centru înaintaş era un tehnician desăvîrşit, driblingurile şi fentele sale erau uluitoare, iar uşurinţa cu care trecea printre apărători — de necrezut. Măiestria sa m-a convins definitiv că rolul unui centru înaintaş adevărat este acela de a conduce acţiunile ofensive indiferent în ce sistem se joacă. Pentru aceasta, trebuie să ştii să faci cu mingea tot ceea ce vrei, trebuie să fii demarcat, să concepi atacurile, să nu acţionezi şablon, să fii cînd retras, cînd vîrf de atac, căci tot terenul îţi stă la dispoziţie. Să nu fii egoist, să pasezi mingea coechipierului sau să şutezii tu, fără să stai pe gînduri, dacă ai un unghi mai bun.

Am avut şi partide care mi-au lăsat o amintire tristă. De pildă, aventura selecţionării şi pregătirii echipei naţionale pentru J. O. de la Paris. Pregătirea a durat foarte mult, erau încercate toate combinaţiile, ca pînă la urmă să joace doar 4—5 inşi pe posturile lor. Rezultatul: 6—0 pentru Olanda. O altă amintire neplăcută este legată de primul meci cu Ungaria, la Arad (care, la propunerea ambelor părţi, pe baza celor petrecute, nu a fost omologat de F.I.F.A.), în 1924. Un căpitan, care nu se afla în relaţii cordiale cu federaţia de specialitate, ca răzbunare, a procedat la arestarea unui număr de 5 jucători din echipa noastră naţională, cu 10 minute înaintea începerii partidei, pe motiv că aceştia, fiind în stagiu militar, ar fi dezertat. A fost nevoie să se umble prin tribună după jucători pentru înlocuirea celor duşi, între baionete, la comenduire. Am fi avut ocazia să cîştigăm, dar am pierdut, cu concursul acestui căpitan, cu 2—1.

Aş dori să mă refer la unele aspecte pozitive ale fotbalului din trecut. Echipele erau omogene, fiecare cu stilul ei propriu, dar cu o concepţie de joc unitară. Clubul prefera jucătorii crescuţi de el, îi încuraja să-şi dezvolte calităţile. Sarcini pentru care se militează, de altfel, şi în prezent. Transferurile erau, însă, mult mai rare. Acest lucru favoriza concentrarea elementelor de valoare, şi nu dispersarea lor.

În încheiere, mă voi referi la o problemă veşnic actuală: înscrierea golurilor. Personal, ca jucător, eram atent la orice mişcare a adversarului sau a coechipierului. Trăiam jocul nu numai 90 de minute. Eram preocupat cu mult timp înaintea fluierului arbitrului, iar după partidă îmi analizam nivelul participării personale la efortul colectiv. Mă interesa mai mult ceea ce ştiam noi, nu adversarul. De aceea, nici o dată nu ne-am dat bătuţi dinainte. Trăgeam foarte mult la poartă şi, implicit, marcam mult. Cel mai eficace înaintaş nu primea atenţii speciale, deoarece ele ar fi influenţat negativ înţelegerea colectivă în atac. În 1926, în clasamentul eficacităţii în trasul la poartă, am ocupat locul secund, cu 49 de goluri marcate. Cea mai eficace armă în atac o constituia invariabil tehnica individuală. Deşi nu aveam condiţiile de azi (care în trecut ar fi fost posibile numai în paginile lui Jules Verne) ci terenuri proaste, mingi ovale, asemănătoare cu acelea de rugbi, ghete cu bombeuri tari, am excelat în tehnica individuală. Ne era ruşine să apărem la Bucureşti, pe gazon, în faţa cîtorva mii de spectatori, fără să stăpînim la perfecţie balonul. Fiecare lucra zilnic ceasuri în şir pentru el însuşi, pentru coechipieri. Nu trebuie să ne uităm la eficacitatea în trasul la poartă ca la un nod gordian şi să-l aşteptăm pe Alexandru Macedon. În prezent, sînt incomparabil mai mulţi jucători decît în trecut. O concentrare a forţelor şi a valorilor în cîteva centre sau cluburi, o stimulare mai largă a iniţiativei individuale şi a fanteziei creatoare, o dăruire neprecupeţită a tuturor jucătorilor şi antrenorilor ar duce negreşit la împlinirea dorinţei unanime şi deloc utopice: goluri cît mai multe la capătul unor acţiuni tehnice şi spectaculoase. Să ne amintim doar de primăvara juniorilor din anul ce a trecut. Putem! Atunci, ce mai aşteptăm?

RUDOLF WETZER

— antrenor —

RECTIFICARE. Dintr-o eroare, la materialul „Povestesc foştii internaţionali", apărut în nr. 1/1963, pag. 9, în coloana a doua, rîndul 8, s-a cules după doi ani... *în loc de* după zece ani...

ECHIPE FRUNTAŞE ÎN CATEGORIA B: A.S.A. CRIŞUL ORADEA

UN UNSPREZECE CU MULTE ATU-URI

Echipa A.S.A. Crişul Oradea era, pînă nu demult, relativ puţin cunoscută. În 1958 activa în campionatul orăşenesc, în 1961 a ocupat locul întîi în întrecerea regională şi, ieşind învingătoare la baraj, a promovat în seria a treia a categoriei B, situîndu-se la sfîrşitul campionatului (vara trecută) pe locul 11. Actualmente, însă, datorită bilanţului bun cu care a terminat turul (13 7 5 1 23:9 = 19), A.S.A. Crişul a început să fie tot mai mult în centrul atenţiei nu numai în localitate (amintim că situaţia în care se află Crişana în categoria A nu este dintre cele mai plăcute), dar chiar şi pe „harta" seriei respective.

Ascensiunea formaţiei A.S.A. Crişul, al cărei obiectiv — la această oră — este promovarea în categoria A, îşi are o explicaţie oarecum distinctă de aceea pe care am dat-o în numerele trecute ale revistei noastre cînd am prezentat celelalte două fruntaşe ale categoriei B: C.S.M. Sibiu şi C.S.O. Galaţi. Aici, la A.S.A. Crişul, cu excepţia numelui antrenorului (fostul internaţional Ladislau Zilahi), altele care să fie consacrate nu întîlnim. De altfel, acest lucru ar fi şi deosebit de dificil, întrucît componenţii acestui unsprezece nici nu au avut timpul necesar pentru afirmare, media vîrstei lor fiind abia... 21 ani! Aceasta nu constituie un impediment (dovadă primul loc în clasamentul turului), ci, dimpotrivă, un atu. Fotbaliştii Crişului fiind militari în termen, proveniţi de la 11 echipe (Vagonul Arad, Poiana Cîmpina, Crişana Oradea, C.F.R. Roşiori, C.S.M. Reşiţa, Avîntul Reghin, C.S.M. Cluj, Steaua Bucureşti, Arieşul Turda, A.S. Cugir, şi C.S.M. Baia Mare), îşi desfăşoară activitatea multilaterală tot timpul împreună. S-a realizat şi se adînceşte permanent coeziunea sufletească între coechipieri: un alt atu. Despre al treilea atu — disciplina — sînt suficiente precizările: în meciurile din toamnă jucătorii nu au primit avertismente sau suspendări; la antrenamente există participare integrală şi perseverenţă. Ultimele două atu-uri ale acestui unsprezece: relaţiile principiale dintre antrenor şi sportivi, largul sprijin primit de echipă din partea suporterilor (militarii garnizoanei Oradea, în frunte cu şeful acesteia).

Echipa A.S.A. Crişul, din rîndurile căreia se remarcă îndeosebi Oşanu, Şchiopu, Iacob, Weinzhelt şi Pop, îşi desfăşoară jocul în aşezarea 1—4—2—4. Ceea ce nu constituie însă un atu sînt ieşirile lente din apărarea supraaglomerată, atunci cînd se trece în atac. Cei mai eficaci înaintaşi sînt Pop (8 goluri), Iacob (7 goluri) şi Bacoş (6 goluri). Cel mai înalt este portarul Weinzhelt (1,87 m). Apărarea supraaglomerată îi determină pe atacanţii adverşi să şuteze de la distanţă şi pe sus, ceea ce favorizează punerea în valoare a calităţii fizice a acestui portar (al cărui singur „rival" este în prezent, în materie de înălţime, portarul Haidu, de la Steagul roşu Braşov).

În ziua în care i-am vizitat pe fotbaliştii echipei A.S.A. Crişul, care coincidea şi cu primul lor antrenament din acest an, era un viscol în toată legea. La teren, totuşi, veniseră foarte mulţi suporteri să-şi revadă simpatiile. Am reţinut numele militarilor Ioachim Sima, Nicolae Rădulescu, Ioan Vulcan şi Aurel Mamulea. De la dînşii am aflat că cei cinci fotbalişti pe care i-am citat mai sus au fost înaintaţi la gradul de caporal pentru merite în pregătire. Restul jucătorilor sînt soldaţi fruntaşi. În garnizoană, era aşteptată sosirea a încă unui număr de fotbalişti încorporaţi, printre care Mănescu (Farul), Cuncuti (Steaua), Sandu (Progresul) şi Stănescu (C.S.O. Craiova).

Şi, acum, să vi-i prezentăm pe jucătorii din fotografia de sus. În picioare, de la stînga spre dreapta: ŞOVĂIALĂ (mijlocaş, 1,72 m, 63 kg, 22 de ani), BOROŞ (fundaş, 1,78 m, 74 kg, 23 de ani), GEORGESCU (fundaş, 1,81 m, 80 kg, 21 de ani), WEINZHELT (portar, 1,87 m, 78 kg, 20 de ani), BUCUR (portar, 1,77 m, 72 kg, 21 de ani), OŞANU (stoper, 1,75 m, 78 kg, 22 de ani), ŞCHIOPU (stoper, 1,80 m, 77 kg, 22 de ani), LENART (fundaş, 1,70 m, 63 kg, 20 de ani), POJONI (mijlocaş, 1,82 m, 70 kg, 21 de ani), ZILAHI (antrenor). Rîndul de jos, aceeaşi ordine: BACOŞ (extrem, 1,67 m, 64 kg, 19 ani), AVRĂMESCU (extrem, 1,74 m, 70 kg, 20 de ani), PODARU (inter, 1,70 m, 60 kg, 22 de ani), PETSCHOWSKI II (inter, 1,72 m, 76 kg, 20 de ani), POP, căpitanul echipei (centru înaintaş, 1,74 m, 75 kg, 23 de ani), STIEGELBAUER (inter, 1,70 m, 65 kg, 20 de ani), IACOB (extrem, 1,68 m, 68 kg, 22 de ani). În fotografiile de jos: exerciţii fizice pentru încălzirea şi la propriu şi la... figurat.

Fotoreportaj: HORIA CRISTEA

NU TÎRZIU, CI TIMPURIU

Extremul Nicolae Tătaru are un frăţior. Bucureştenii şi-l amintesc. Odată, pe stadionul 23 August, l-au văzut şi l-au aplaudat din toată inima. Era cel mai mic de statură din echipa de pitici a clubului Steaua. Dar, ca joc, era cel mai mare. Făcea ce poftea cu mingea. Din cînd în cînd cîte-un fundaş advers, păcălit de Gigi, întrerupea suita de aplauze din tribune şi declanşa protestele.

Nu de mult am stat de vorbă cu Nae:

— Ce mai face Gigi, a mai crescut?

— Cîţiva centimetri. Puţin, dar contează. Nu prea are însă poftă de mîncare. Îl voi duce în iarna asta la munte. Să schieze alături de mine.

— Mai joacă fotbal?

— Joacă şi încă mai bine decît anul trecut. Îi mai arăt eu cum să şuteze cu interiorul, cu exteriorul, din unghi dificil.

— Dar de ce-i arăţi? Echipa de pitici a Stelei a rămas fără antrenor?

— Nu numai că nu a rămas fără antrenor, dar are chiar doi. Pe Catană şi pe Ionescu. Ce folos! Nu le arată mai nimic. Îi pun să joace la două porţi. Şi te mai miri cînd îi vezi mari pe jucători că, deşi isteţi, după ce au pus pe picior greşit toată apărarea, trag pe lîngă poartă! Nu vor să înţeleagă că tehnica lovirii corecte a mingii trebuie învăţată nu tîrziu, în categoria A, ci timpuriu, la pitici!

INTERVIUL NOSTRU

Cu TRAIAN IONESCU

ANTRENORUL LOTULUI DE JUNIORI U.E.F.A.

Zilele trecute, în preajma închiderii ediţiei, l-am invitat la redacţia noastră pe antrenorul Traian Ionescu, pentru a vorbi cu dînsul despre ediţia din acest an a turneului U. E. F. A., care — după cum se ştie — va fi organizată de Anglia. În rîndurile ce urmează vă redăm, prescurtat, dialogul nostru.

— Pentru actuala ediţie a turneului U.E.F.A., federaţia noastră de specialitate v-a încredinţat misiunea selecţionării şi pregătirii lotului juniorilor romîni. Cine sînt colaboratorii dumneavoastră în această muncă de mare răspundere şi care a fost criteriul pe care s-a bazat selecţia?

— În această muncă nu sînt debutant. Am în urma mea experienţa a încă patru turnee U.E.F.A. şi sînt convins, aşadar, de foloasele mari pe care le aduce munca colectivă. Prima selecţie, deci, s-a referit la colaboratorii mei. Antrenorul Nicolae Gorgorin, antrenorul Nicolae Dumitrescu şi medicul sportiv dr. Filofteiu Ilea, împreună cu mine, constituie colectivul conducător şi coordonator. A doua selecţie, de altfel ca şi prima, a urmărit respectarea strictă a unui singur criteriu: potenţialul omului la nivelul sarcinii. Cu alte cuvinte, în ceea ce-i priveşte pe jucători, s-a avut în vedere ca lotul să fie alcătuit din elementele cu cea mai înaltă valoare fotbalistică din toate punctele de vedere, cu cele mai mari posibilităţi de adaptare şi de rezistenţă la efort, cu calităţi psihice şi morale adecvate competiţiilor grele.

— Care au fost coordonatele selecţiei?

— Întreaga ţară, mai exact echipele divizionare A şi B, precum şi fosta echipă din primăvara anului trecut. Cîteva exemple: Sfîrlogea (înaintaş de la Reşiţa), Mihăilă (mijlocaş de la Lupeni), Constantinescu (portar de la Tecuci), Suciu, Sorin Avram, Dumitriu II şi Jamaiski (de la Viitorul).

— Ce stil de joc veţi cultiva echipei şi în ce măsură vă veţi preocupa de dezvoltarea personalităţii jucătorilor?

— Sînt, împreună cu colaboratorii mei, adeptul unui singur stil de joc: eminamente ofensiv. Personalităţii jucătorilor îi vom deschide larg porţile cu precădere în următoarele situaţii: a) în apărare — oprirea adversarului şi deposedarea lui de minge; b) în finalizare — vîrful de atac va trebui să rezolve acţiunea de fructificare bazîndu-se pe încrederea în propriile sale posibilităţi, să fie un solist, să nu fugă de răspundere; c) în mijlocul terenului — schimbarea ritmului de joc şi fantezie pentru destrămarea apărării supranumerice a adversarului. În rest, acţiunile vor purta pecetea jocului colectiv. Este lesne de înţeles că pentru a se ajunge la armonizarea acţiunilor colective cu acelea individuale ai nevoie de mult discernămînt în selecţie şi de o mare exactitate în pregătire.

— Cum apreciaţi ca dificultate actualul turneu, comparativ cu acela de la Bucureşti?

— Fără îndoială, turneul din Anglia va fi cel mai greu turneu de pînă acum. În primul rînd, este vorba de tradiţionalul avantaj al ţării organizatoare. În al doilea rînd, Anglia îşi pregăteşte cît mai multe daruri jubileului. La 26 octombrie, federaţia engleză de specialitate îşi aniversează 100 de ani de existenţă. În al treilea rînd, la turneul final vor participa echipele care vor ieşi învingătoare în preliminarii. Niciodată nu a fost înregistrat un număr atît de mare de înscrieri: 27. Finalista de anul trecut, Iugoslavia, va juca cu Bulgaria, Ţara Galilor cu Olanda, Uniunea Sovietică cu Cehoslovacia, Polonia cu Ungaria, Italia cu Spania ş.a.m.d. Ceea ce înseamnă că, în turneul final, drumul spre trofeul care va fi decernat pe stadionul Wembley va fi cum nu se poate mai dificil.

— Care este pronosticul dumneavoastră pentru acest turneu?

— Şanse pentru adjudecarea trofeului au toate cele 16 finaliste. În ceea ce ne priveşte, deşi sorţii au făcut să cădem în aceeaşi serie cu Anglia, pornim cu toată convingerea în posibilităţile noastre. Obiectivul nostru este cîştigarea turneului şi, prin aceasta, confirmarea o dată în plus a valorii fotbalului junior din Romînia, consolidarea prestigiului nostru pe plan european. În lotul nostru domneşte o atmosferă de puternic optimism şi de voinţă de a învinge, deşi noi, la gîndul că ne-am calificat din oficiu pentru turneul final, fiind cîştigătorii ultimei ediţii, am început pregătirile cu destul de mare întîrziere, comparativ cu celelalte ţări.

Cînd citiţi aceste rînduri, să ştiţi că juniorii romîni sînt în toiul pregătirilor. Ei alternează pregătirea de sală cu aceea în aer liber, îşi îmbunătăţesc calităţile fizice, tehnica individuală, îşi cristalizează tot mai mult coeziunea sufletească. Triumful european din 1962 poate fi şi trebuie repetat!

Interviu luat de H. C.

FOTBAL * fotb

TINERII FOTBALIŞTI ENGLEZI

CORESPONDENŢĂ SPECIALĂ DIN ANGLIA

de la

DESMOND BUCKLE

ZIARIST

În planul de patru ani, elaborat la cartierul general al F.A. (Football Association — federaţia engleză de fotbal), din Londra — Lancaster Gate, în vederea desfăşurării cu succes a campionatului mondial programat în 1966 în Anglia, un capitol special este rezervat şi actualei echipe de juniori a Angliei. Aceasta, deoarece în 1966 cîţiva dintre cei care şi-au cîştigat locul în actuala formaţie reprezentativă de juniori vor deveni seniori şi vor putea să concureze pe un Jimmy Greaves, Johnny Haynes sau Bobby Charlton, pînă acum senatori de drept în prima naţională engleză.

Poziţia adoptată de F.A. este bine oglindită în cuvintele secretarului ei Denis Follows, care a numit apropiatul turneu U.E.F.A., ce va fi găzduit de Anglia în aprilie, drept „Campionatul mondial în miniatură“.

Trei experimentaţi antrenori ai federaţiei au primit însărcinarea de a pregăti naţionala de juniori pentru turneu. Denis Wilshaw şi Harold Hassall sînt foşti internaţionali englezi, iar al treilea, Pat Welton, care a fost antrenor principal, a lăsat în urmă o lungă carieră de portar la echipa Leyton Orient.

La început s-a crezut că noul antrenor al naţionalei Angliei, Alf Ramsey, succesorul lui Walter Winterbottom, va avea o parte de contribuţie în alcătuirea programului de antrenament al candidaţilor pentru echipa de juniori. Dar angajamentul cu clubul său Ipswich Town, pe care l-a părăsit la 1 ianuarie, nu i-a permis să se achite şi de această misiune.

Welton, Hassall şi Wilshaw şi-au început activitatea în luna octombrie, la sfîrşitul căreia au ales 33 de jucători din lotul iniţial de 100 de tineri fotbalişti cu perspective, pe care i-au convocat, pentru antrenamente săptămînale, pe terenul clubului Birmingham City.

Printre tinerii jucători evidenţiaţi de antrenori se găsesc cîţiva care au apărut deja în cluburile din prima ligă. Aşa de pildă este David Pleat de la Nottingham Forest, extrem dreapta, care a apărut în ultimul sezon de cîteva ori în prima echipă a clubului. Forest l-a menajat, desigur, dorind să nu-l expună pînă acum prea mult „şocurilor“. Ron Harris (Chelsea), mijlocaş stînga, căpitanul echipei, a
jucat pentru prima formaţie a lui C
în sezonul trecut şi în cel actual, î
fratelui său mai mare, care este fundaş
titular în acest club şi a fost compon
naţionalei de tineret. Arsenal poate a
nizeze o bună aripă stînga prin John
mels şi Ray Whittaker. Dar Samme
un puternic rival pe postul de inter
în persoana lui John Sissons, străluc
nician al balonului, provenit de la a
londonez, West Ham United. Actual
Sissons poate fi considerat drept ju
care „vine“. Un alt înaintaş de la A
interul dreapta Ray Bloomfield, are de în
o concurenţă foarte serioasă. El a ju
echipa de juniori a Angliei, dar atunci
Jones de la Bury era pe post de centru în
Acesta din urmă joacă, de fapt, inter dre
echipa sa divizionară şi este unul din
mai reprezentativi tineri înaintaşi di
Celebrul club Tottenham Hotspur nu a fă
secret din faptul că îi admiră foarte mul
şi ar vrea să-l aibă pe lista sa de jucă
„Spurs“ nu este singurul club cu aceste...
ţii! Fred Callaghan, de la Fulham, îl con
de aproape pe Ron Harris pentru po
mijlocaş stînga. Callaghan este pe cale
vină titularul acestui post în prima
a lui Fulham. Printre candidaţii pentr
de mijlocaşi mai este şi un jucător
Billy Wright l-a numit „o mare sp
pe vremea cînd avea în grijă naţionala
de juniori. Este vorba de Philip Beal, ca
mijlocaş dreapta în echipa de junior
Tottenham Hotspur. Cîţiva juniori bun
Wolverhampton Wanderers, dintre ace
mai reprezentativ fiind Peter Knowl
foarte bun inter. De la Aston Villa
L. Chatterley, care este ca şi titular al
de stoper. Siguri sînt şi cei doi fundaşi,
ger şi B. Shaw, care joacă amîndoi la S
United. Portarul, de asemenea, se par
fi scăpat de concurenţă pînă în preze
referim la J. Cowan de la Chelsea.

La 12 decembrie, echipa de juniori a
a înscris o dată istorică, fiind prima na
engleză care a jucat un meci public cu o
de club din liga profesionistă (n.n.: înt
şi liga profesionistă există mari dive
generate de alcătuirea echipei naţ
Cu această ocazie juniorii i-au ţinu
timp de 80 de minute puternicei echipe C
City, pierzînd pînă la urmă însă cu 3
alt meci de trial este prevăzut la 16 ia
cînd juniorii vor întîlni unsprezecele an
Angliei (n.n.: la ora închiderii ediţiei
tatul nu ne parvenise).

Denis Follows, secretarul F.A., spune
prevăzută continuarea unor asemenea
pînă în aprilie. Follows declară că tur

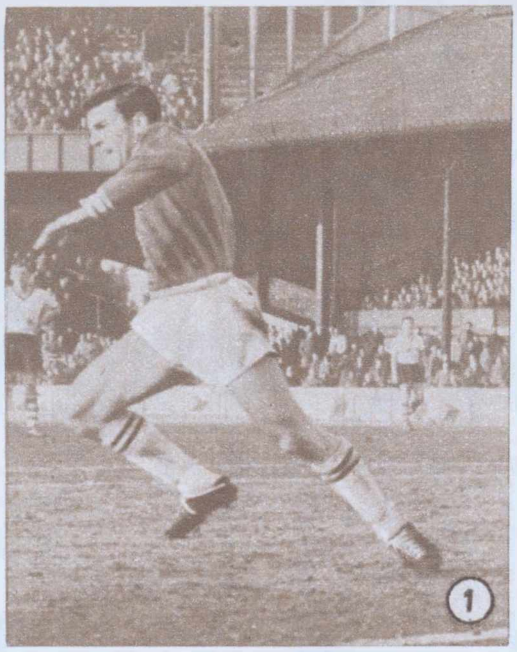

...STRÎNG RÎNDURILE

...niori anticipează — în mare — problemele ... care le va avea Anglia la viitoarea ediție ... campionatului mondial. Totodată, el insistă ...upra faptului că echipa de juniori trebuie să ...bă cît mai multe prilejuri de a juca împreună ...ntru a-și dezvolta spiritul de echipă pînă la ...ta începerii turneului U.E.F.A.

Cele 16 echipe participante la turneul final ...r fi cazate într-o tabără de vacanță, situată ... coasta de sud a Angliei, la Bognor. Toate ...curile vor avea loc în localități aflate pe o ...ză de 100 de kilometri distanță de Bognor. ...le se vor disputa pe terenurile unor cluburi ...untașe din prima ligă, ca de pildă la Arsenal ...u la White Hart Lane, sediul lui Tottenham ...otspur, ca și pe terenurile unor cluburi din ...ga a III-a și a IV-a, ca Bournemouth și Alder...ot, sau ale unor cluburi amatoare, cum sînt ...ingston, Slough, Wimbledon și Hounslow. ...oate aceste terenuri posedă instalații bune, ...ngura diferență între cele ale cluburilor mari ... cele de amatori constînd în capacitatea tri...unelor. Semifinalele vor fi jucate la Southam...ton și White City (Londra), iar barajul pentru ...ocul 3 la Portsmouth. Stadionul Wembley, ...omplet reconstruit și devenit unul dintre cele ...ai frumoase terenuri de sport din Europa, ...a fi gazda finalei, la 23 aprilie. Este ziua pa...ronului Angliei, St. George, și desigur mulți ...or dori să facă legătura dintre cele două eveni...mente. Fără îndoială, aceasta nu va fi posibilă ...ecît în cazul cînd naționala de juniori a Angliei ...e va prezenta la un nivel foarte bun. Căci ...umai așa ar putea trece de adversarii săi ...intr-o serie foarte grea, care include cîștigă...oarea barajului dintre echipele Uniunii Sovietice ...i Cehoslovaciei, precum și România, dețină...oarea trofeului.

Unii iubitori de fotbal englezi, în special cei ...in nordul țării și din provincia Midlands, ar ...ori poate ca „harta" întîlnirilor să fie mai largă, ...stfel ca acest „Campionat mondial în minia...ură" să fie văzut și în această parte a insulei. ...ederația engleză este însă împotriva acestei ...dei. Dl. Follows afirmă că întrecerea are și ...n aspect cultural, care ar fi anulat de o prea ...mare răspîndire a echipelor. Ceea ce este, fără ...ndoială, adevărat.

...N FOTOGRAFII:

① RON HARRIS (Chelsea), mijlocaș stînga.

② JOHN SISSONS (West Ham Uni...ted), inter stînga.

DIN ALBUMUL DE PESTE HOTARE

Oferim cititorilor noștri două fotografii primite din străinătate.

Prima îl înfățișează pe înaintașul echipei moscovite Dinamo, Ivanov, trăgînd la poarta echipei naționale a Japoniei. Din imagine vă puteți ușor da seama că fotbaliștii japonezi — gazdele (în echipament de culoare închisă) — aplică o apărare supranumerică, în scopul de a nu fi surprinși „descoperiți" de contraatacurile echipei Dinamo. Cu acest prilej, vă reamintim că federația de fotbal din Japonia a trecut la traducerea în viață a unui vast plan de întîlniri internaționale, menit să-i ajute pe organizatorii ediției J.O. din 1964 să alinieze și la întrecerile din cadrul acestei discipline o formație redutabilă. Nu trebuie uitat, însă, că fotbalul, mai ales cel de calitate, nu se învață cît ai bate din palme...

A doua vi-l recomandă pe mijlocașul cehoslovac Masopust trăgînd la poartă (Dukla Praga — Esbjerg Danemarca 5—0). Să nu vă surprindă intercalarea în atac a lui Masopust. El este un mijlocaș ofensiv. Și nu numai atît. În ancheta întreprinsă la finele lui 1962 de săptămînalul de specialitate „France-Foot-Ball", sufragiul i-a atribuit lui Masopust titlul de cel mai bun fotbalist european al anului. Multe elogii a cules Masopust și la campionatul mondial din Chile. El a împlinit 30 de ani, iar la această vîrstă are la activul său 53 de selecții în echipa națională a țării sale și peste 1.000 de jocuri de campionat.

VARIETĂȚI

● IGOR NETTO, căpitanul echipei Spartak Moscova și al echipei reprezentative a Uniunii Sovietice, a declarat la o consfătuire, pe baza experienței proprii și a altor sportivi de renume mondial, că „pentru un fotbalist adevărat viața începe la 33 de ani". Afirmația lui Netto este, desigur, de neînțeles pentru acei jucători pe care viața nesportivă îi obligă să părăsească încă din tinerețe gazonul.

● LEV IAȘIN este hotărît să se reabiliteze după slabele partide făcute la campionatul mondial din Chile. În acest scop, el a trecut la un program de lucru de o mare intensitate. În ultima vreme „a dat jos" nici mai mult nici mai puțin de 5 kilograme. Dorința sa este ca în acest an numele său să fie din nou prezent în presă cu litere majuscule.

● REÎNTORS în patria sa, precum fiul rătăcitor, Schiaffino a apreciat într-o convorbire de presă la Montevideo că „Uruguayul va redeveni nr. 1 al lumii zilelor noastre dacă jucătorii vor admite că fotbalul este un sport și nu un joc".

● FAMILIA WATKIN din Hereford (Anglia) este cunoscută pentru marea-i pasiune față de fotbal. Unicul copil, Geoffrey, în vîrstă de 14 ani, joacă în echipa școlii. Imediat după terminarea fiecărui joc el trimite acasă o depeșă cu rezultatul meciului, printr-un porumbel călător...

● SIR STANLEY ROUS, președintele F.I.F.A., pregătește, actualmente, proiectul unei noi competiții de mare anvergură pentru bătrînul continent. Este vorba de Campionatul Europei interțări, a cărui durată să nu depășească doi ani. Etapele ar urma să aibă loc din două în două săptămîni, indiferent pe terenul cărei țări. Firește, această idee tradusă în fapt nu va face decît să suprime actuala Cupă a Europei, a cărei durată atinge patru ani.

● CICLISTUL ITALIAN Antonio Maspes, campion mondial de viteză, mare pasionat de fotbal, văzîndu-l pe Jair, noua achiziție a lui Internazionale, a exclamat: „Cu jucători ca el fotbalul devine cel mai frumos sport din lume!". Cine este Jair? Un jucător brazilian, în vîrstă de 22 de ani (1,82 m și 62 kg), extrem dreapta. Are calități deosebite: viteză derutantă, șutează cu ambele picioare, simț tactic și spirit ofensiv. În Chile, a stat însă pe tușă, fiind rezerva lui Garrincha. Ce declară Jair? Iată: „Cu antrenorul Herera sînt sigur că-mi voi putea cîștiga multvisatul loc în echipa Braziliei, campioană mondială". Ce declară, însă, un gazetar despre Helenio Herera este și mai interesant: „Helenio Herera este un mit, căci el nu a adus nimic nou în fotbal. Dacă el nu ar exista ar trebui inventat pentru plăcerea ziariștilor!"

● FOSTUL INTERNAȚIONAL maghiar Bozsik, președintele secției de fotbal a clubului Honved, a plecat într-o călătorie de documentare pe timp de aproape două luni, în Argentina.

● EVOLUȚIA RECORDURILOR în materie de asistență la ultimele trei ediții ale campionatului mondial are următoarea înfățișare: Elveția — 1954, 730.000 de spectatori; Suedia — 1958, 738.000 de spectatori; Chile — 1962, 903.000 de spectatori.

● FIIND ÎNTREBAȚI Matus și Pasic, ambii internaționali iugoslavi, cum își mențin buna lor formă sportivă, ei au răspuns: „Prin intermediul cunoștințelor. Sîntem studenți în medicină și ne cunoaștem foarte bine organismul".

● UN FRANCEZ, PASIONAT colecționar de autografe celebre, a strîns bani, din vînzări, din împrumuturi, din economii etc., și-a cumpărat un bilet dus-întors, s-a îmbarcat și a avut, însfîrșit, satisfacția: autograful brazilianului Djalma Santos, care fiind prea vîrstnic (peste 35 de ani) nu mai este luat de echipa sa în turneele din Europa.

● ÎNTRE CLUBURILE AUSTRALIENE și F.I.F.A. a izbucnit un conflict al cărui deznodămînt este neprevăzut. Cauza? Aceste cluburi au achiziționat jucători din Europa, însă au... omis a plăti cotele necesare cluburilor furnizoare. Acestea din urmă s-au adresat forului suprem și au cerut să li se facă... dreptate!

● NOUL ANTRENOR al Angliei, Alf Ramsey, a declarat, recent, unor gazetari: „Apropiatul meci Franța — Anglia (n.n.: februarie, la Paris) va fi capital pentru mine". Reamintim că în primul joc, în Anglia, Franța a reușit un rezultat de egalitate (1—1).

An de an, se comite o mare nedreptate la adresa sportivilor constănţeni: sînt vizitaţi, prezentaţi, lăudaţi şi criticaţi... sezonier. Numai vara! E adevărat, fotbalul mai face excepţie uneori. Dar fotbalul e prin definiţie... o excepţie. Şi, în afară de asta, în Constanţa nu se face numai fotbal. Mai ales în ultimii ani, tot mai des apar în clasamentele diverselor competiţii de categorie republicană numele clubului Farul şi ale diferitelor asociaţii locale. Iar printre ele, la loc de cinste se află şi Şcoala Sportivă de Elevi.

E destul de tînără, ca de altfel toate şcolile similare din alte oraşe. Dar, ca şi în alte domenii, „valoarea nu aşteaptă numărul anilor". Baschetbalistele şi handbalistele activează în categoria A şi — chiar dacă nu aspiră la titluri — dau deseori de furcă unor echipe mult mai experimentate. Esenţialul însă îl constituie nu atît valoarea de moment, cît perspectivele frumoase pe care le vădesc marea majoritate a tinerelor sportive.

Spuneam mai sus că e o nedreptate considerarea sportivilor constănţeni drept „sezonieri". Iată şi motivul vizitei noastre în toiul iernii la Constanţa. Nu am avut ce regreta, dimpotrivă. Am văzut la lucru elevi talentaţi, sub îndrumarea competentă a unui valoros mănunchi de profesori, alcătuind laolaltă o pepinieră de performeri şi, totodată, o adevărată familie.

E adevărat, ar mai fi unele lucruri de îmbunătăţit, iar printre ele în primul rînd rezultatele, performanţele. Desigur, secţiile şcolii — atletism, baschet, handbal, gimnastică şi volei — reprezintă ceea ce se numeşte „schimbul de mîine". Dar, totuşi, unele echipe sînt angrenate în competiţii de nivel republican, încît pretenţiile faţă de rezultate trebuie sporite. Apoi (şi aici un cuvînt greu de spus îl are Farul) e nevoie de un spor de grijă faţă de condiţiile în care se antrenează tinerii elevi sportivi.

Arătam de la început că părerea „sezonieră" despre sportivii de pe litoral e o nedreptate. Noi am încercat să dovedim că ei lucrează conştiincios şi iarna, iar fotografiile îi arată în această postură, dacă vreţi gospodărească, de om care îşi face „iarna car şi vara sanie."

La Constanţa se ştie doar foarte bine că rezultatele bune din vară se obţin de fapt încă din iarnă!

G.R.Ş.

ÎN FOTOGRAFII:

① Echipa de baschet din categoria A. De la stînga spre dreapta, sus: Victoria Arion, Stela Mihai, Elisabeta Nedelcu, antrenorul Gh. Benone, Constanţa Marinescu, Rodica Dumitru şi Aristiţa Cîndea; jos: Viorica Cîndea, Dorina Sprincenatu, Emilia Avram, Elena Cristu şi Viorica Răducanu.

② Elena Cristu — un talent, dar, poate, prea multă personalitate. Driblingul puţin prelungit o atestă...

③ În campionat, atacul apărării agresive s-a dovedit deficitar, ceea ce a determinat două înfrîngeri la scor. S-a trecut, grabnic, la exerciţii corespunzătoare.

④ Torent de sărituri cu adevărat atletice. Grupele antrenate de prof. V. Andronic anunţă, prin felul în care se antrenează, un mare... salt valoric în sezonul 1963.

⑤ Ileana Grigorescu se află la cea mai mică distanţă de performanţă dintre toate elevele prof. Ana Bigan: lucrează la categoria maestre.

Foto: P. ROMOŞAN

ELEVII SPORTIVI DIN CONSTANTA

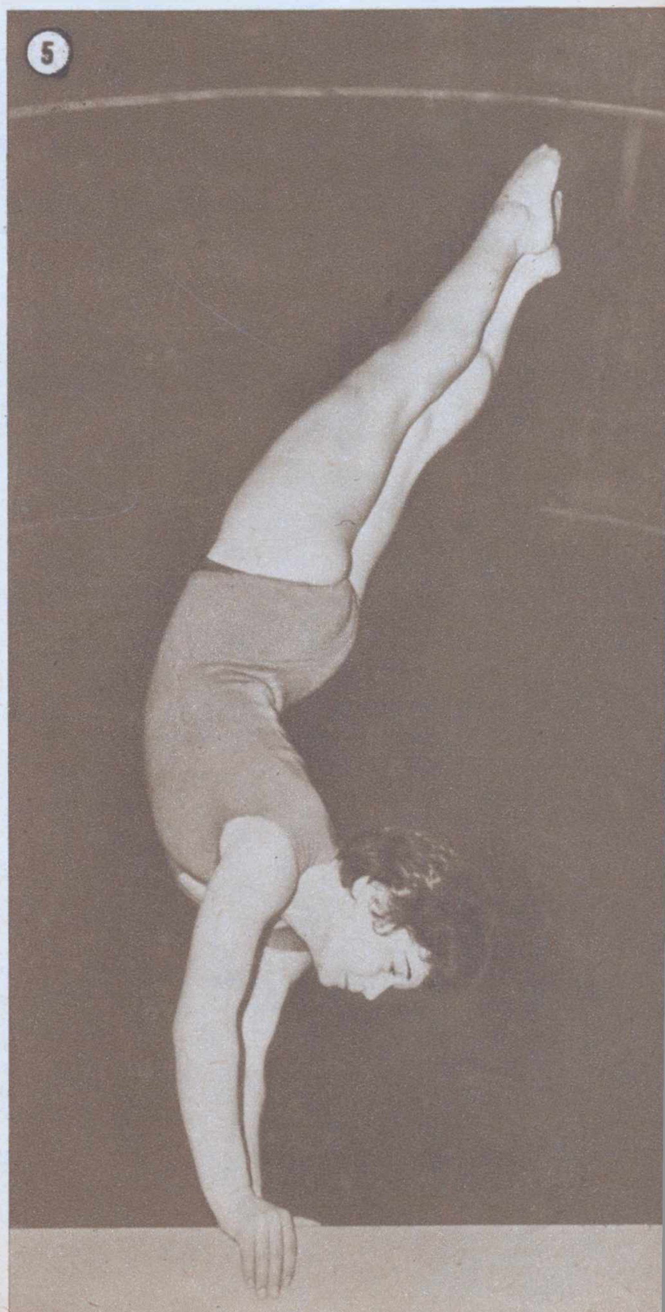

2

4

5

O IMAGINE ÎNCÎNTĂTOARE ŞI UN BUCHET DE SCHIORI FRUNTAŞI

Fără îndoială că schiorii au fost aceia care au aşteptat cu cea mai mare nerăbdare sosirea zăpezii mai timpurie — spre bucuria lor — în acest sezon. Şi cu toate că sînt obişnuiţi cu peisajele alb-verzi ale munţilor din timpul iernii, ei se opresc, adesea, cu plăcere pentru a mai admira încă un colţ minunat al naturii. De la stînga spre dreapta, Kurt Gohn, Gheorghe Văcaru, Cornel Tăbăraş, Gheorghe Cristoloveanu, Nicolae Iovici, Horst Hannich şi Mihai Bucur.

Foto:
GH. CORCODEL
— BRAŞOV —

SCHIMBUL DE MÎINE

An de an, formaţia de juniori a secţiei de fotbal a Clubului sportiv muncitoresc Mediaş a dat elemente de valoare primei echipe. Şi în formaţia din acest an sînt mai mulţi sportivi talentaţi care, pregătiţi cu atenţie, vor putea să ajungă jucători de bază ai echipei de categorie B.

În fotografie, lotul juniorilor de la C.S.M. Mediaş. De la stînga la dreapta sus: Ioan Petre — conducătorul echipei, Iosif Hinti, Gheorghe Togan, Dumitrius Buleris, Serafim Racoti, Aurel Laurenţiu, Ioan Bucur, Ioan Gligor, Gheorghe Bici, Ioachim Suciu, Gheorghe Mandu, Alexandru Coroş — instructorul voluntar al echipei. Jos: Alexandru Hotea, Nicolae Vultur, Ioan Moldovan, Nicolae Daişa, Atila Herman.

DAN VINTILĂ
— MEDIAŞ —

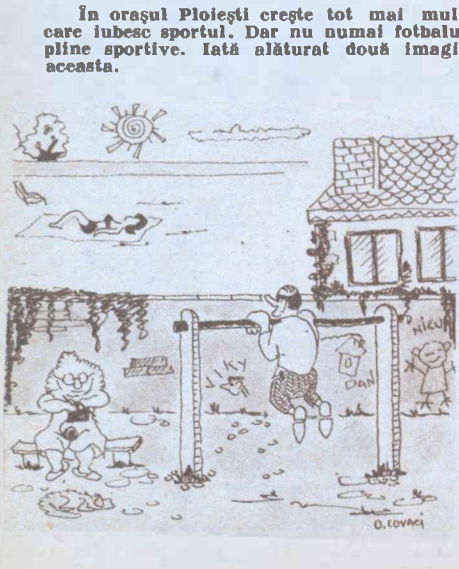
SPORTUL PLOIEŞTEAN

În oraşul Ploieşti creşte tot mai mult numărul celor care iubesc sportul. Dar nu numai fotbalul, ci şi alte discipline sportive. Iată alăturat două imagini care dovedesc aceasta.

Foto 1: Handbal în 7. Fază din meciul Rafinăria Teleajen — Rapid Bucureşti.

Foto 2: Atletism. Aspect dintr-o cursă de 1.500 m, în care concurenţii I. Dăndărău şi V. Puiuleţ îşi dispută întîietatea urmăriţi de privirile miilor de spectatori ploieşteni.

ŞTEFAN IONESCU
— PLOIEŞTI —

Bara fixă şi aplicaţiile ei.

Desen de
OCTAVIAN COVACI
— BUZĂU —

— Cînd ajungem în vale o să-ţi povestesc cum a încercat Mitică pîrtiile iarna trecută. A vrut să facă puţin slalom şi cînd colo s-a pomenit pe pîrtia trambulinei. Nostim, nu?!

Desen de ION BRAICU
— BISTRIŢA —

POŞTA REDACŢIEI

CIPRIAN POPESCU — Bucureşti. Ideile caricaturilor primite de la dv. sînt bune. Desenele, în schimb, lasă de dorit. Ne-a plăcut îndeosebi ideea caricaturii „Suporterii adversarului". Revenind la desene, vă dăm un sfat: exersaţi cît mai mult şi cînd consideraţi că aţi reuşit un lucru mai bun, trimiteţi-l redacţiei noastre. Succes!

ION MUNTEANU — comuna Bozia. Ne pare rău, dar nu vă putem procura numerele de revistă care vă lipsesc din colecţia anului trecut. În viitor, pentru a evita aceste mici neplăceri, abonaţi-vă. Numai în felul acesta, la sfîrşitul anului, vă veţi putea mîndri cu o colecţie completă.

MARCIAN GADIAC — Săftica. Citiţi răspunsul de mai sus, dat tovarăşului Ion Munteanu.

DUMITRU RĂDUCEA — Braşov. 1) Vom ţine seama de dorinţa dv. de a prezenta în viitor şi echipa de fotbal Petrolul Ploieşti. 2) Soţia lui Mircea Dridea este într-adevăr fiica fostului internaţional Gică Popescu, dar ea nu se numeşte Margareta, ci Mihaela. 3) Ne bucură hotărîrea dv., de a deveni corespondent al revistei noastre. Aşteptăm să ne trimiteţi fotografii bune care să redea aspecte din activitatea sportivă ce se desfăşoară în oraşul Braşov.

ALEXANDRU BOTICAŞ — Tîşnad. Apreciem propunerile făcute şi vom căuta să prezentăm la rubrica noastră de fotbal echipele fruntaşe indicate de dv. După cum vedeţi, în numărul de faţă este rîndul echipei A.S.A. Crişul Oradea. Totodată, vă mulţumim pentru frumoasele cuvinte adresate colectivului nostru redacţional.

RADU NICOLAE — Ploieşti. 1) Atletul Jessie Owens a sărit la lungime 8,13 m — record mondial care a dăinuit pînă în anul 1960, cînd a fost depăşit de compatriotul său Ralph Boston (8,21 m) — în luna mai a anului 1935, în oraşul Ann Arbor din California. 2) O dată cu reînceperea campionatului de fotbal vom relua, fireşte, prezentările echipelor noastre fruntaşe.

PAUL POP — Oradea. Acelaşi sfat ca şi altor cititori: abonaţi-vă la revistă. O veţi primi poate uneori ceva mai tîrziu, dar astfel aveţi garanţia că nu vă va rămîne colecţia descompletată.

JUCĂTORUL CU NUMĂRUL 3

De fapt, pentru a respecta adevărul, ar trebui ca titlul să sune cam așa: „Jucătorul cu nr. 3 sau 10..." Aceasta, pentru că Petre Ivănescu, căpitanul echipei noastre reprezentative de handbal în 7, poartă tricoul cu nr. 3 atunci cînd joacă în echipa R.P. Romîne, în timp ce la Dinamo București are întotdeauna numărul 10.

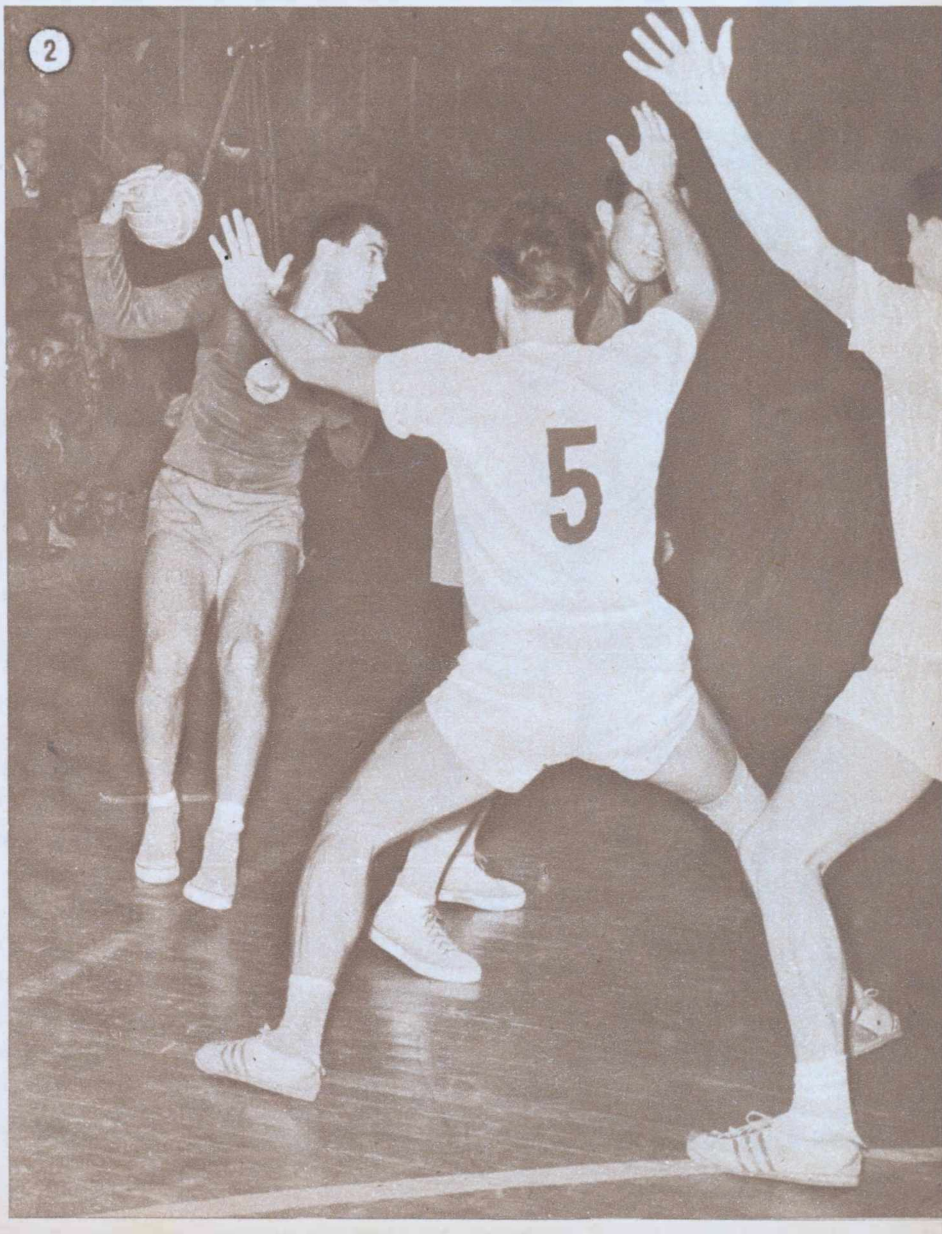
Jucatorul cu nr. 3, subiectul reportajului nostru de azi este unul dintre cei mai buni handbaliști ai țării noastre, maestrul emerit al sportului Petre Ivănescu. Pentru a intra cît mai repede în temă, să vă prezentăm o scurtă fișă a acestui excelent sportiv: la 27 aprilie va împlini 27 de ani, este de profesie (deocamdată) contabil, joacă la Dinamo București din 1956. Acel „deocamdată" de la profesie ni l-a solicitat chiar el, atunci cînd ne-a precizat că este student la I.C.F. în anul III la secția fără frecvență. Asta a vrut să însemne că în viitor, la profesie se va putea spune — probabil — „antrenor de handbal"...

Unde și cum a început sportul Petre Ivănescu? Participînd la un campionat al asociației sportive. Deci, într-o competiție de mase. Salariat al Intreprinderii de Transporturi București, tînărul Petre Ivănescu a jucat în campionatul asociației sportive de la această instituție într-o echipă de... volei. Așa a pătruns el pe terenul de sport. Și voleiul i-a plăcut pînă într-o după amiază cînd, așteptîndu-și coechipierii pentru un antrenament, a asistat la un meci de handbal în 11. Atunci a uitat pentru prima oară de volei. Profesorul Romulus Spirescu, antrenorul echipei de handbal a asociației I.T.B., l-a primit alături de ceilalți elevi ai săi. Iar de atunci, dintr-o zi de toamnă a anului 1954, Petre Ivănescu a devenit handbalist.

Îndrumat la început de prof. Romulus Spirescu, apoi de antrenorul Radu Bădescu, tînărul sportiv a urcat repede treptele măiestriei sportive, fiind selecționat în lotul de tineret al țării. În anul 1956 trece la echipa Dinamo București, unde antrenorul Oprea Vlase îi pregătea încă de pe atunci pe viitorii campioni ai lumii din anul 1961. Mai trec doi ani și Petre Ivănescu debutează în echipa reprezentativă a țării, cu ocazia campionatului mondial din 1958, împotriva echipei R.P. Ungare, la Magdeburg, în R.D. Germană. A doua oară cînd va juca într-un campionat mondial, Petre Ivănescu va avea marea satisfacție de a ieși împreună cu ceilalți handbaliști romîni, campion al lumii. Asta s-a întîmplat în 1961, în R.F. Germană...

Pînă în prezent, Petre Ivănescu a jucat de 28 de ori în echipa țării noastre, făcînd parte cu regularitate în ultimii ani din reprezentativa de handbal în 7. O singură dată a fost internațional și la handbal în 11, în meciul cu R.D. Germană de la Magdeburg, din 1959. El a evoluat în Uniunea Sovietică, R.D. Germană, R.P. Polonă, Franța, R.S. Cehoslovacă, R.F. Germană, R.P. Ungară, R.P.F. Iugoslavia, Austria, Finlanda, cucerind peste tot aprecieri unanime pentru tehnica sa desăvîrșită și, mai ales, pentru precizia și forța șuturilor sale. Despre acest lucru vorbește și faptul că numai în ultimele meciuri internaționale maestrul emerit al sportului Petre Ivănescu a înscris: cu Uniunea Sovietică — 5 goluri, cu Finlanda — 7, cu R.D. Germană — 6, cu R.P.F. Iugoslavia — 6. El este, cu alte cuvinte, o adevărată „spaimă" a portarilor de handbal în 7, care, atunci cînd joacă împotriva echipei R.P. Romîne, îl urmăresc cu maximă atenție pe jucătorul cu nr. 3...

CĂLIN ANTONESCU

ÎN FOTOGRAFII:

① Cîteva clipe după sosirea trenului care a adus echipa noastră de handbal, campioană a lumii. Primul de lîngă antrenorul Oprea Vlase este Petre Ivănescu, căpitanul echipei. El ține în brațe cupa decernată campionilor mondiali.

② Mingea este la jucătorul cu nr. 3, Petre Ivănescu. Apărătorii adverși s-au pregătit pentru a bloca șutul, dar Petre Ivănescu va pasa... (Romînia—R.D.G. 17-14).

Magazin SPORTIV

CEI MAI BUNI DIN LUME

DIN 1947, la fiecare sfîrşit de an calendaristic, presa sportivă din toată lumea publică sufragiile cititorilor cu privire la marile valori sportive. Cea mai largă anchetă mondială de acest gen e cea întreprinsă de agenţia „Internationale Sport Korrespondenz". Alăturat, un facsimil parţial al paginii din revista vestgermană „Sport Illustrierte", în care este inserat rezultatul.

Din nou, VALERI BRUMEL PE LOCUL I, iar atletismul cu... partea leului în clasamente (3 în primii 6, 7 în primii 12 sportivi ai lumii). Iată, de altfel, clasamentul pe 1962: 1. VALERI BRUMEL (U.R.S.S. — săritura în înălţime); 2. DAWN FRASER (Australia — înot 100 m liber); 3. PETER SNELL (Noua Zeelandă — semifond); 4. ROD LAVER (Australia — tenis); 5. PELE-EDSON ARRANTES DO NASCIMENTO (Brazilia — fotbal); 6. MICHEL JAZY (Franţa — semifond); 7. SONNY LISTON (S.U.A. — box); 8. TAMARA PRESS (U.R.S.S. — aruncarea greutăţii şi a discului); 9. PENTTI NIKULA (Finlanda — săritura cu prăjina); 10. IGOR TER-OVANESIAN (U.R.S.S. — săritura în lungime); 11. SIN KIM DAN (R.P.D. Coreeană — 800 m); 12. GARRINCHA (Brazilia — fotbal).

Iată acum principalele „buletine de vot", adică părerea publicaţiei din fiecare ţară participantă la anchetă: **„O globe"-Rio de Janeiro (Brazilia)**: 1. Brumel; 2. Murray Rose (Australia-înot); 3. Liston; 4. Fraser; 5. Laver. **„Rabotnicesko Delo"-Sofia (Bulgaria)**: 1. Brumel; 2. Tamara Press; 3. Ter-Ovanesian; 4. IOLANDA BALAŞ; 5. Pelé. **„Ceskoslovensky Sport"-Praga (Cehoslovacia)**: 1. Brumel; 2. Sin Kim Dan; 3. Tamara Press; 4. Fraser; 5. Snell şi Laver. **„Sport-Illustrierte"-Karlsruhe (R.F. Germană)**: 1. Snell; 2. Laver; 3. Yukio Endo (Japonia-gimnastică); 4. Fraser; 5. Karl Schranz (Austria-schi alpin). **„World Sports"-Londra (Marea Britanie)**: 1. Snell; 2. Sin Kim Dan; 3. Garrincha; 4. Laver; 5 Brumel. **„Uusi Suomi"-Helsinki (Finlanda)**: 1. Nikula; 2. Brumel; 3. Snell; 4. Laver; 5. Frase **„L'Equipe"-Paris (Franţa)**: 1. Fraser; 2. Snell; 3. Liston; 4. Laver; 5. Ja şi Rose. **„Sport en Sportwereld"-Amsterdam (Olanda)**: 1. Fraser; 2. Sjouk Dijkstra (Olanda — patinaj artistic); 3. Jazy; 4. Snell; 5. Liston. **„Sports Novosti"-Zagreb (R.P.F. Iugoslavia)**: 1. Fraser; 2. Brumel; 3. Snell; Rose; 5. Tatiana Şcelkanova (U.R.S.S. — săritura în lungime). **„De letz burger sport" — Luxemburg**: 1. Jazy; 2. Brumel; 3. Ter-Ovanesian; Fraser; 5. Graham Hill (Marea Britanie — automobilism). **„La Prensa" Mexico-City (Mexic)**: 1. Brumel; 2. Rafael Osuna (Mexic-tenis); 3. Tama Press; 4. Eduard Sdobnikov (U.R.S.S. — pentatlon modern); 5. Serg Escobedo (Mexic-pentatlon modern). **„Sports Post" — Wellington (Nou Zeelandă)**: 1. Snell; 2. Brumel; 3. Laver; 4. Tamara Press; 5. Fraser **„Sportsmanden"-Oslo (Norvegia)**: 1. Ter-Ovanesian; 2. Brumel; Bruce Tulloh (Marea Britanie — fond); 4. Al Oerter (S.U.A. — aruncare discului); 5. Jazy. **„Kurier"-Viena (Austria)**: 1. Nikula; 2. Brumel; Schranz; 4. Garrincha; 5. Liston. **„Sportowiec"-Varşovia (Polonia)**: Jazy; 2. Brumel; 3. Snell; 4. Pele; 5. Fraser. **„SPORTUL POPULAR"** 1. Brumel; 2. Fraser; 3. Laver; 4. Iolanda Balaş; 5. Pelé. **„Stockholm Tidningen"-Stockholm (Suedia)**: 1. Brumel; 2. Laver; 3. Pelé; 4. Liston 5. Gary Lee Anderson (S.U.A.). **„Sport"-Zürich (Elveţia)**: 1. Snell; 2. Fraser 3. Laver; 4. Rose; 5. Pelé. **„Allgemeine Zeitung"-Windhoek (Africa de Sud Vest)**: 1. Laver; 2. Brumel; 3. Fraser; 4. Tamara Press; 5. Snell. **„Cho-Tai"-Bangkok (Tailanda)**: 1. Pelé; 2. Laver; 3. Sin Kim Dan; 4. Nikula; 5. Liston. **„Nepsport"-Budapesta (Ungaria)**: 1. Brumel; 2. Snell; 3. Fraser; 4 Donald Jackson (Canada — patinaj artistic); 5. Pelé. **„El Diaro"-Montevideo (Uruguay)**: 1. Garrincha; 2. Liston; 3. Pelé; 4. IOLANDA BALAŞ; 5 Evy Rosquist (Suedia — automobilism).

Şi acum, în încheiere, palmaresul acestei anchete de la înfiinţare: 1947 Alexandre Jany (Franţa-înot), 1948 Fanny Blankers-Koen (Olanda-atletism), 1949 Emil Zatopek (Cehoslovacia atletism), 1950 Robert Bob Mathias (S.U.A.-atletism), 195 Zatopek, 1952 Zatopek, 1953 Fausto Coppi (Italia-ciclism) 1954 Roger Bannister (Marea Britanie-atletism), 1955 Sando Iharos (Ungaria-atletism), 1956 Vladimir Kuţ (U.R.S.S.-atletism), 1957 Kuţ, 1958 Herbert Elliot (Australia-atletism) 1959 Vasili Kuzneţov (U.R.S.S.-atletism), 1960 Wilma Rudolph (S.U.A.-atletism), 1961 Brumel şi — după cum se vede — 196 din nou Brumel.

REUNIUNEA FRUNTAŞILOR

Ca în fiecare an, ziarul „Junge Welt" a organizat o reuniune a celor mai buni sportivi ai anului din Republica Democrată Germană. Laureaţii lui 1962 au fost Ingrid Krämer (dublă campioană europeană la sărituri de pe trambulină), Helmuth Recknagel (campion mondial la sărituri cu schiurile) şi ştafeta feminină de înot 4×100 m mixt (campioană europeană şi deţinătoare a recordului lumii). În cadrul acestei reuniuni dansul este de asemenea tradiţional. Iată-i pe Ingrid Krämer şi Helmuth Recknagel în timpul dansului. Ca singur reprezentant al sexului tare în grupul laureaţilor pe 1962, Recknagel a avut o misiune cu adevărat dificilă. Sîntem însă siguri că s-a achitat ca de obicei, cu succes!

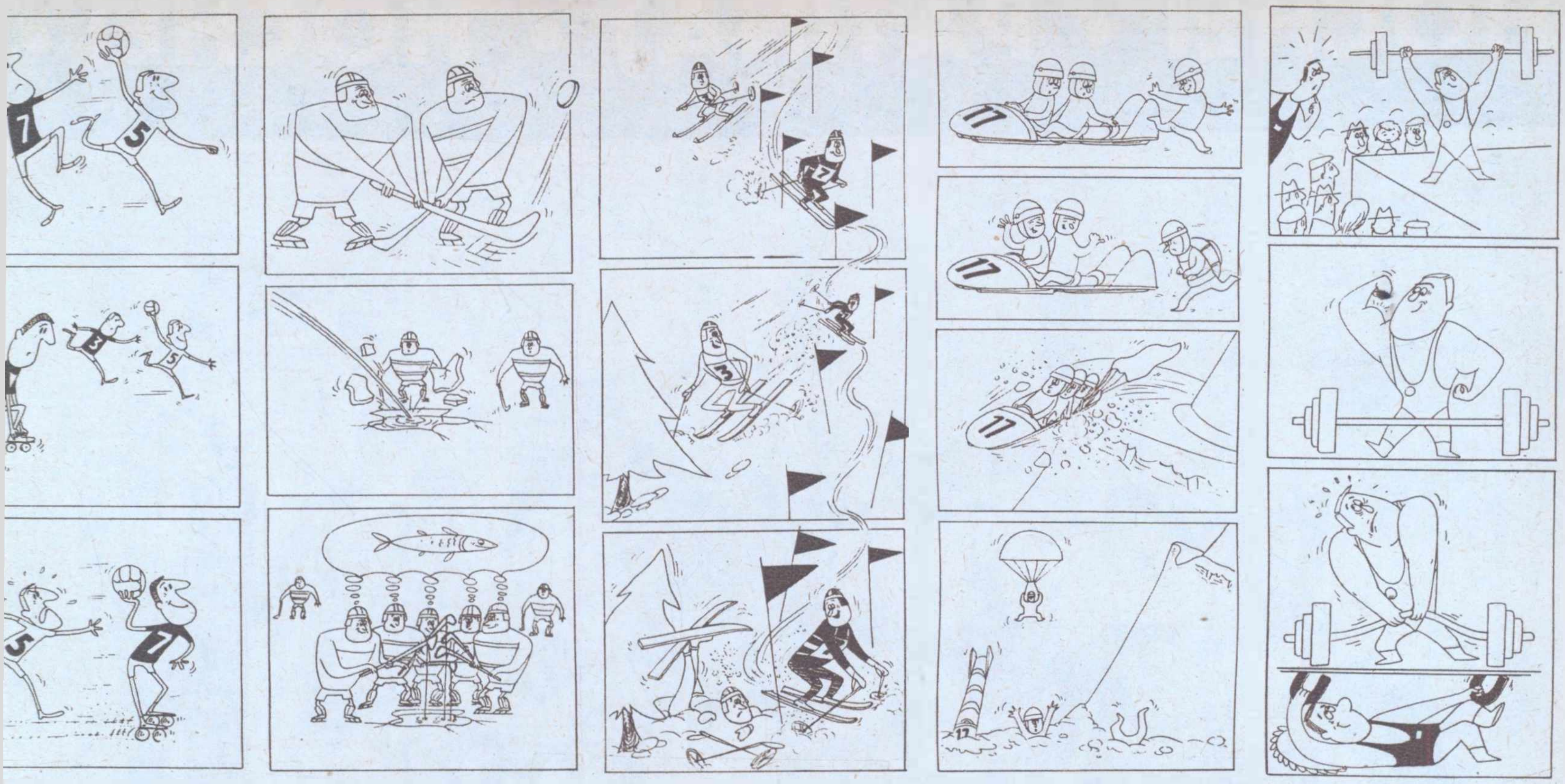
Foto: ZENTRALBILD-Berlin

MEDALIA JOCURILOR ALBE

V-am prezentat, într-un număr anterior, localitatea care va găzdui cea de-a IX-a ediţie a Jocurilor Olimpice de iarnă — staţiunea Innsbruck din Alpii Austriei. De data aceasta, fotografia alăturată reprezintă răsplata aşilor zăpezii şi gheţii — medalia olimpică. După cum se vede, artiştii austrieci, practic vorbind: primii concurenţi la... medalie, s-au străduit cu succes pentru realizarea noului, rămînînd în limitele tradiţionale, clasice am putea spune: pe o parte însemnul Jocurilor, pe cealaltă o imagine sugestivă a localităţii-gazdă.

Foto: VOTAVA — VIENA

SPORTURI DE SEZON

văzute de SIMION ALEXANDRESCU

LTIMELE TITLURI...

...decernate în 1962 sportivilor japonezi au fost cele la tenis de masă. Avînd în edere valoarea ridicată a reprezentanților acestei țări în sporul cu mingea de celuloid, nu este lipsită de interes prezentaea campionilor. Ei sînt Kimiyo Matsuzaki (stînga), în îrstă de 24 de ani și Keiichi Miki, în vîrstă de 20 de ani.

'ată-i, în fotografie, felicitîndu-se reciproc după primirea cuoelor de campioni în proba de simplu.

Foto: JAPAN PRESS SERVICE

UN TALENT DIN GHANA

Încă de anul trecut săritorul în lungime Ahey a produs efervescență în rubricile de specialitate, datorită cîtorva performanțe de răsunet. E drept însă că vîntul din spate le făcuse neomologabile, motiv pentru care ele n-au figurat pe listele mondiale. Dar iată că la Jocurile Imperiului Britanic, disputate în Australia, la Perth, el a cucerit titlul cu o săritură record de 8,05 m (în fotografie), confirmîndu-și astfel talentul și anunțîndu-se drept un candidat serios la finala olimpică ce va avea loc la anul, în îndepărtata Japonie.

AMINTIRI DIN ARBITRAJ

Nu e prima oară cînd apelăm la albumul de amintiri fotografice al lui Sigismund Ferencz, antrenor și arbitru de baschet binecunoscut în țara noastră. Fotografia alăturată, el ne-a prezentat-o drept una dintre cele mai frumoase amintiri, atît fotografice cît și baschetbalistice. Ea a fost înregistrată cu prilejul unei finale a Cupei Campionilor Europeni, disputată pe stadionul Levski din Sofia, între Akademik Sofia și S.K.A. Riga.

①

O VESTE ÎMBUCURĂTOARE

A fost alcătuit lotul de tineret la hochei pe gheață. Formație cu o medie de vîrstă sub 19 ani. Elementele care o compun? Hocheiști talentați aparținînd cîtorva echipe de juniori ale cluburilor bucureștene Dinamo, Steaua, Știința și Unirea. Dar, să vi-i prezentăm: A. Crișan, C. Dumitraș și Tr. Tărăușan — portari, L. Vacar, O. Barbu, Z. Făgăraș și L. Petrescu — fundași, A. Ianovici, I. Florescu și S. Ciobotaru — prima linie de înaintare, Gh. Niță, O. Corduban și I. Lungu — linia a doua, E. Pană, A. Zombor, D. Mihăilescu și V. Stefanov — linia a treia. După cum observați, numele acestora, care nu vă spun încă nimic, sînt în marea majoritate necunoscute, nefiind legate de vreo performanță deosebită. Și totuși merită să le acordați toată atenția. Cu puțin timp în urmă, lotul nostru de tineret și-a făcut debutul în întîlniri internaționale, deplasîndu-se în R. P. Bulgaria. Lipsită încă de omogenitate și mai ales de experiența meciurilor internaționale, echipa noastră de tineret a dat satisfacție (a întrecut reprezentativa bulgară cu 6—1 și 6—5) și sperăm că vom avea prilejul să o felicităm și după viitoarele competiții internaționale, și anume, după întîlnirea din 16—17 februarie cu echipa de tineret a R.P. Polone și după Cupa orașului București din 19—24 februarie.

Antrenorii lotului, I. Tiron și I. Ganga, au suficientă experiență și, mai ales, lucrează după avansate metode pedagogice, încît să putem crede că vor reuși să pună în valoare talentul și calitățile fizice ale componenților acestei tinere echipe. Așteptăm cu nădejde prima lor confruntare internațională de pe patinoarul 23 August.

Și acum, iată cîteva aspecte dintr-un meci de antrenament susținut de lotul de tineret în compania formației Steaua:

① Înaintea jocului cu Steaua, tînăra formație a ținut să pozeze alături de antrenorul ei, I. Tiron. De la stînga la dreapta, primul rînd de sus, în picioare: I. Florescu, Z. Antal, Z. Făgăraș, A. Ianovici și antrenorul I. Tiron. În rîndul de jos: B. Oprea, L. Vacar, Gh. Niță, R. Bianu, O. Corduban, A. Crișan și I. Lungu.

② N. Zografi (Steaua) și I. Florescu la angajament. Arbitrul: I. Tiron.

③ A. Ianovici așteaptă o pasă pentru a porni în atac.

④ La meci de antrenament, linia de schimb (B. Oprea, O. Corduban, I. Lungu și Z. Făgăraș) așteaptă să intre pe gheață, odihnindu-se nu pe banca rezervată lor, ci pe... mantinelă.

②

③

④

HOCHEI • PATINAJ • HOCHEI •

DEBIT BOGAT

Patinoarul 23 August a devenit o veritabilă pepinieră de creștere a noilor cadre de patinatori artistici și de hocheiști. Răsadurile? Copii de 6—10 ani care, pe patine, deocamdată abia se țin pe picioare. Harnicii horticultori? Gh. Roncea, Mauriciu Kahane, Gh. Săndulescu și A. Horos, antrenori pe cît de experimentați, pe atît de calmi și insistenți și, mai ales, îndrăgostiți de misiunea de inițiatori în tainele lunecării pe patine.

Să luăm de pildă pe antrenorul Mauriciu Kahane. În urmă cu cîteva zile a împlinit 60 de ani de viață și 40 de ani de cînd se ocupă de inițierea copiilor în arta patinajului. Pentru acest eveniment, noi îl felicităm și îi urăm: la mulți ani! Mauriciu Kahane este instructor de cultură fizică medicală la Spitalul I.C. Frimu Floreasca. Activează în biroul F.R.H.P. și în comisia de patinaj a UCFS oraș București și îndeplinește funcția de arbitru la patinaj viteză, patinaj artistic și hochei din anul 1931. El a fost acela care le-a îndrumat primii pași pe gheață (în 1924) fostei noastre campioane la patinaj artistic Romica Pop, ca și actualilor noștri campioni republicani Cristina Patraulea, Radu Ioanian și Roxana Găbunea. Frumos și fructuos palmares de antrenor!

Sub îndrumarea lui Mauriciu Kahane, ca și a celorlalți trei antrenori cu palmarese nu mai puțin impresionante, tînăra generație de viitori patinatori și hocheiști învață alfabetul patinajului în numai opt ședințe de pregătire. Cu astfel de profesori, este și explicabil.

De la 10 noiembrie 1962 cînd F.R.H.P. a deschis centrul de inițiere de la patinoarul 23 August, au fost învățați să patineze aproximativ 250 de copii, dintre care unii au fost selecționați în grupe speciale de perfecționare pentru îmbogățirea cunoștințelor. Din rîndul acestora, cei mai talentați vor fi promovați în secțiile de performanță ale cluburilor bucureștene.

Izvorul sportului de performanță în patinaj și în hochei de la patinoarul 23 August are debit bogat.

ÎN FOTOGRAFII: ① Mauriciu Kahane și grupa de copii pe care o inițiază în tainele patinajului. ② Exemplificarea execuției unei bucle în fața grupei de copii avansați. Demonstrează antrenorul Gh. Roncea.

SUPERI

Pe Roxana Găbunea, tînăra patinatoare artistică fruntașă, am întîlnit-o în urmă cu cîteva zile în timpul unei lecții de pregătire pe pista de la 23 August. Era mai expansivă ca de obicei, mai sigură în mișcări și faptul, se vedea limpede, îi dădea posibilitatea să treacă de la o figură la alta cu o cursivitate și cu o dezinvoltură remarcabile. Am așteptat-o să-și termine lecția.

— Bravo, Roxana. Ai făcut mari progrese!

— Am patine noi. Mă împac cu ele de minune. Priviți ce ascuțite sînt. De cînd credeți că n-au mai fost la atelier?

— De cel mult o săptămînă — i-am răspuns, după ce le-am examinat atent.

— N-ați ghicit! De peste două luni, de cînd le-am căpătat.

— ? ?

— Sînt patinele romînești SUPER! Eu, Crenguța și cu Letiția Păcuraru le-am primit pentru experiment. De comun acord, noi constituiți într-un mic corp de arbitri, le-am acordat, fără nici o reținere, nota 10!

★

Am fost tentați, bineînțeles, să facem o vizită la întreprinderea I. C. Frimu București, producătoarea patinelor SUPER. Atît directorul fabricii, Gh. Slabu — cîndva un pasionat patinator — și inginerul șef Ion Gheorghe, cît și harnicii muncitori ai acestei fabrici, au primit cu toții cu multă bucurie vestea punerii în producție a noului articol.

Fabricația noului articol a ridicat pentru întregul colectiv numeroase și complicate probleme tehnologice noi. Tuturora însă, entuziasmul general le-a găsit rezolvarea. Proiectanții C. Popa și I. Aristotel, șeful de producție ing. Gr. Călin, muncitorul matrițer Gh. Fekete, ca să nu amintim decît numele cîtorva, au muncit cu multă dragoste, reușind în cele din urmă să realizeze cu utilajul existent, cu oțel romînesc înnobilat în fabrică, prima serie de patine a căror duritate a părții active atinge un coeficient de peste 60 HRc. Duritatea și elasticitatea lamei fac ca patina SUPER să rivalizeze astăzi cu cele mai cunoscute mărci de patine străine.

Deocamdată, la I.C. Frimu București a intrat în producție de serie patine fixe nr. 24. În curînd se va produce însă toată gama de numere, iar în viitorul apropiat chiar și patine de hochei și de viteză.

Felicităm colectivul fabricii pentru reușita cu succes a acestui nou produs, atît de solicitat de întregul nostru tineret!

ÎN FOTOGRAFII: ① Roxana Găbunea și-a montat la ghete patina SUPER. ② Ultimul control al patinelor în secția nichelaj a uzinelor I.C. Frimu București. La masa de lucru muncitoarea Maria Iordache.

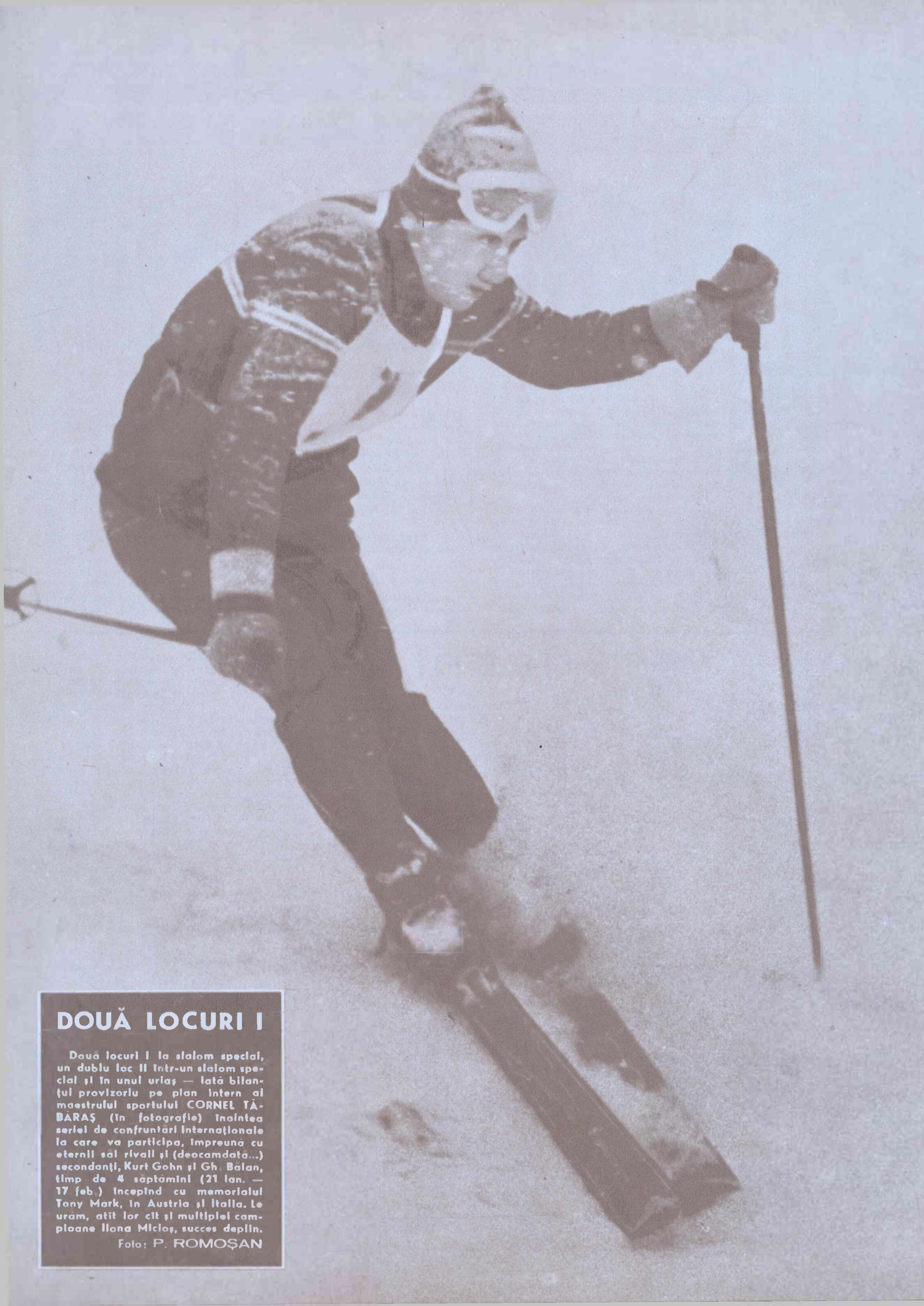
În paginile 18—19: FOTOREPORTAJE de G. ȘTEFĂNESCU

Redacția și administrația: București, str. Vasile Conta nr. 16. Telefoane: 11.10.05 și 11.91.13.

ABONAMENTE:
La toate oficiile poștale din țară și la difuzorii voluntari din întreprinderi și din instituții. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; un an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

Lei 2,50

DOUĂ LOCURI I

Două locuri I la slalom special, un dublu loc II într-un slalom special și în unul uriaș — iată bilanțul provizoriu pe plan intern al maestrului sportului CORNEL TĂBĂRAȘ (în fotografie) înaintea seriei de confruntări internaționale la care va participa, împreună cu eternii săi rivali și (deocamdată...) secondanți, Kurt Gohn și Gh. Bălan, timp de 4 săptămîni (21 ian. — 17 feb.) începînd cu memorialul Tony Mark, în Austria și Italia. Le urăm, atît lor cît și multiplei campioane Ilona Micloș, succes deplin.

Foto: P. ROMOȘAN